

ZWARTE

11 nov 88 f 2,50

nr. 114

DE

- Dev sol
- yuppie-jacht
- bewegings-diskussie
- solidariteit en doorslaan

o.a.:

POBYNI BABYLON

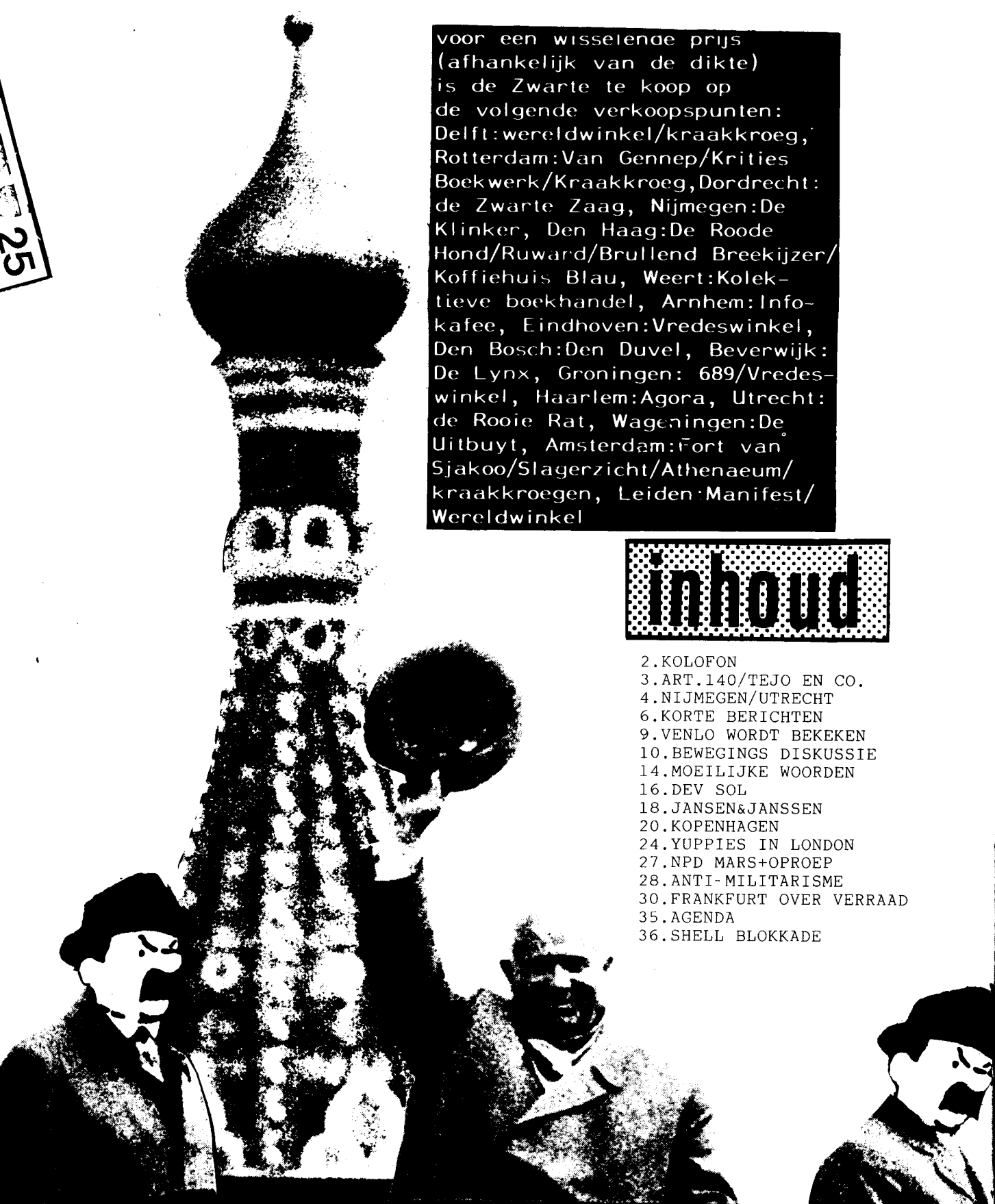

25

voor een wisselende prijs (afhankelijk van de dikte) is de Zwarte te koop op de volgende verkooppunten: Delft: wereldwinkel/kraakkroeg, Rotterdam: Van Genneep/Krities Boekwerk/Kraakkroeg, Dordrecht: de Zwarte Zaag, Nijmegen: De Klinker, Den Haag: De Roode Hond/Ruward/Brullend Breekijzer/Koffiehuis Blau, Weert: Kolektieve boekhandel, Arnhem: Info-kafee, Eindhoven: Vredeswinkel, Den Bosch: Den Duvel, Beverwijk: De Lynx, Groningen: 689/Vredeswinkel, Haarlem: Agora, Utrecht: de Rooie Rat, Wageningen: De Uitbuyt, Amsterdam: Fort van Sjakoo/Slagerzicht/Athenaeum/kraakkroegen, Leiden: Manifest/Wereldwinkel

inhoud

- 2. KOLOFON
- 3. ART. 140/TEJO EN CO.
- 4. NIJMEGEN/UTRECHT
- 6. KORTE BERICHTEN
- 9. VENLO WORDT BEKEKEN
- 10. BEWEGINGS DISKUSSIE
- 14. MOEILIJKE WOORDEN
- 16. DEV SOL
- 18. JANSSEN&JANSSEN
- 20. KOPENHAGEN
- 24. YUPPIES IN LONDON
- 27. NPD MARS+OPROEP
- 28. ANTI-MILITARISME
- 30. FRANKFURT OVER VERRAAD
- 35. AGENDA
- 36. SHELL BLOKKADE

De Zwarte wordt eens in de twee weken gemaakt op dinsdag en woensdag. Kopy kan je sturen naar postbus 10233 in Den Haag. Als je zelf een stuk typt doe dat dan op een kolombreedte van 7,3 cm. Kopy moet uiterlijk binnen zijn op de dinsdagochtend dat de Zwarte gemaakt wordt. De mensen die De Zwarte samenstellen zijn op betreffende dinsdag en woensdag te bereiken via telefoonnummer 070-892098.

ABONNEMENTEN

Een abonnement op De Zwarte (400 pagina's ong. 10 Zwartes) kost Hfl.25,- zowel voor postabo's als voor abo's die we zelf bezorgen. Instellingen betalen dubbel tarief. Politieke gevangenen krijgen De Zwarte gratis. Betalen doe je vooraf, kontant bij je bezorger* of op giro 3442401 t.n.v. De Zwarte in Leiden.

WANBETALER* S WORDEN GEROYEERD.

kolofon

VERKLARINGEN

STOP ARTIKEL 140

Vredesaktiekamp 't Harde

Zondagochtend in alle vroegte hebben politie en marechaussee een deel van kamping 'de Paasheuvel' in Vierhouten (bij 't Harde) ontruimd. Ze hebben 40 mensen en al hun spullen opgepakt en ingepikt. De 40 arrestanten hadden daar een vredesaktiekamp opgebouwd, en ondernamen van daaruit acties tegen de militaire basis in 't Harde. De mensen worden verdacht van openlijke geweldpleging, en... van deelname aan een organisatie die het plegen van misdrijven beoogt, Artikel 140 dus!!!

Justitie moderniseert haar wapens ook: Artikel 140 kan blijkbaar sinds de Mariënburg ineens overal voor/tegen ingezet worden. Dat is waanzin! Gisteren is daarom opgeroepen (landelijk) vandaag naar 't Harde te komen. Er kwamen ongeveer 50 mensen opdagen. Na wat overleg gingen we op pad, 't ene moment een demonstratie(tje) waar automobilisten (merendeel mili's) op probeerden in te rijden, 't volgende moment een blokkade. De "ordehandhaversters" wisten er niet zo goed raad mee en sjeesten van hot naar her om ons te kunnen volgen, tegenhouden, filmen, etc. Na ongeveer 1½ uur waren we terug op het station. Vanavond alvast zwaaiactie in Nieuwersluis, als ze dan nog niet vrij zijn want dit kunnen ze nooit hard maken! maar recht is krom, dat weten we nu wel.

Anneke

Overgenomen uit Springstof 392
7-11-88

ONDER ZOEKS GROEP

VERKLARING GEBEURTENISSEN EERSTE WEEK NOVEMBER '88

Zoals wellicht inmiddels bekend, oefent de onderzoeksgroep (o.z.g.) n.a.v. een konflikt rondom politiek kafé 'de eerste hulp' in de Oosterparkbuurt, al 4 weken een terreurkampagne uit tegen de (radikaal) linkse aktiebeweging van A'dam.

Onze reacties op de verschillende geweldsdaden van de o.z.g. tot nu toe, waren redelijk gematigd. We beperkten onszelf tot overleg, informa-

tierverschaffing, opbouwen van wat door hen vernield werd, beschermen van mensen en panden, en sociale-politieke isolatie-strategieën.

Veel van onze tijd ging hieraan de afgelopen weken verloren. Sinds het begin van november dwingt de onderzoeksgroep ons om aan bovenstaande reacties iets toe te voegen. Vier weken lang zijn deze destruktieve idioten ongestraft bezig geweest met vernielingen, bedreigingen, mishandelingen, etc.

In de zg. 'onderhandelingen' met de 'vredesgroep' van kraakkafé de Vergulde Koevoet waren zij degenen die de eisen en ultimata stelden, die ons 'wapenstilstanden' afdwongen waar zij zichzelf volstrekt niet door gebonden achten.

Zo werd vorige week dinsdag een ultimatum neergelegd bij kraakkafé Wicca in de Staatsliedenbuurt, negen eisen moesten ondertekend worden, en zo niet dan zou Wicca plat gaan. Er werd een geweldloze periode opgelegd (het plakken van de muurkrant in de Staatswerd geïnterpreteerd als een aktie van geweld!), die blijkbaar alleen voor ons gold. Zij konden diezelfde middag mensen aanvallen met stenen o.a.

MAAR VOOR ONS IS DE MAAT VOL!

Dit konflikt is nooit door ons geweld en niet door ons aangegaan. Zij dwingen de gehele buitenparlementaire linkse beweging in A'dam om stelling te nemen en hen voor eens en voor altijd uit onze politieke structuren te weren. Blijkbaar worden onze tot nu toe ondernomen pogingen dit konflikt te beslechten niet begrepen en zeker niet serieus genomen. Nu goed, dan doen wij het op een manier die zij wél begrijpen. Wij zijn bereid andere middelen te hanteren in dit konflikt, zodat wij zo snel mogelijk weer verder kunnen met dingen waar we mee bezig waren. Dit heeft ons nu lang genoeg op een zeer negatieve wijze beziggehouden.

Maar laten zij zich niet vergissen in onze kracht, ons uithoudingsvermogen, inventiviteit en bereidheid.

Zij hebben niets meer te verliezen, schreven ze 2 weken geleden, wij hebben veel te verliezen en zullen daar volop voor vechten.

eind okt. o.p.-buurt: na twee weken opening van de 'eerste hulp' kwam de o.z.g. op 27/28 okt. voor de tweede maal naar de 'eerste hulp'. Ditmaal

om het kafé grondig te vernielen. In één nacht tijd wisten zij de boel volledig te slopen en wat bruikbaar was werd meegejat. Tijdens de 'opknop' door ons in het weekend kwamen ze nog twee keer terug om de voorruit te vernielen en o.a. de voordeur eruit te slopen. Ook in andere delen van de stad lieten zij zich gelden dat weekend. Zo werd bij een kraakkafé in de Kinkerbuurt de voorruit ingegooid en hetzelfde gebeurde bij woningen. Het werd ons steeds duidelijker dat zij zeker niet uit zichzelf met deze geweldsdaden zouden stoppen. Los van de door ons gebruikte oplossingen als sociale en politieke isolatie moest er iets anders gaan gebeuren. Zeker om de dreiging en de uitoefening van geweld tegen mensen op de korte termijn voorgoed te stoppen.

Meest voor de hand liggende en zeker ook effectief antwoord van ons uit, lag in het aanpakken van hun autoos. Al vier weken scheuren ze de stad door en ondernemen veel van hun vernielingen en bedreigingen vanuit die autoos, die hen tevens als een soort ijzeren pantser beschermen.

Met een aktie tegen hun voertuigen hebben wij hen in ieder geval hun mobiliteit, snelheid en een stuk pantser ontnomen. N.a.v. o.a. de bedreigingen naar Wicca, het inelkaar slaan van mensen in de staats ten tijde van de zg. wapenstilstand besloten wij om in de nacht van 1 nov. hun autoos slooprijp te maken. Die nacht werden er in totaal 4 autoos vernield. In de staatsliedenbuurt kwam het hierbij tot een korte konfrontatie met enkele o.z.g. leden. Nadat wij nl. al op de terug weg waren, meenden enkele van hen, ons toch te moeten aanvallen. Wij hebben hierop gereageerd, en offensief teruggeslagen, waarbij nu eens 2 gewonden aan de o.z.g. kant vielen. De nacht daarop hebben we de resterende autoos toegevoegd aan hun autokerkhof. Het zal hen nu duidelijk zijn dat wij hun terreur op geen enkele wijze meer aksepteren, wij zijn bereid dit uit te vechten tot op het moment waarop zij voor eens en altijd ons en anderen met rust zullen laten. Pas dan is voor ons dit konflikt beëindigd en niet eerder.

Stedelijk Overleg Amsterdam
4 november '88

Piersonmonument in brand gestoken

Door een verplaggever.

NIJMEGEN - Het zogenoemde Piersonmonument in de Karregas is gisterocht het doelwit geworden van een actie van Nijmeegse krakers.

Het bronzen beeld van de kunstenaar Ronald Tolman dat de krakersstrijd symboliseert rond de Piersonstraat in 1981, werd met autobanden omhangen en in brand gestoken. De brandweer moest uitrukken om het vuur te bedwingen.

De verantwoordelijkheid voor de actie is opgeëist door een groep die zich in een verklaring onder de naam 'De Beeldenstorm. Hephaistos' presenteert.

In die verklaring zegt zij zo te willen protesteren tegen het anti-kraakbeleid van de gemeente en het gebruik daarbij van artikel 140 van de politieverordening. Op grond van dat artikel werden onlangs acht sympathisanten tot negen maanden celstraf veroordeeld, vanwege hun aandeel in de acties bij de ontruiming vorig jaar van kraakpand de 'Mariënburch'.

De Hephaistos-groep, genoemd naar de Griekse god van het aardvuur, zegt in de verklaring in de struikelende en rollebollende figuren van het beeld burgemeester Dales en de wethouders Hompe en Brouwer te herkennen. De groep acht die verantwoordelijk voor het anti-kraakbeleid.

PERSVERKLARING

Begin dit jaar werd de gemeente Nijmegen weer een kunstwerk rijker. Op de plaats waar eens het gekraakte pakhuis de 'eenhoorn' had gestaan werd een massief bronzen drievorm, in beton verankerend, neergetakeld. De vooral met wythologische thema's werkende kunstenaar Ronald Tolman was voor deze klus benaderd en voor f50.000,- uit het fonds revalidatie-oudbouwijken was hij wel bereid iets te kreëren. De eenhoorn herrees niet, maar een plastiek van drie over elkaar heen rollende figuren werd de uiteindelijke uitvoering.

Het bronzen beeld diende de piersonstrijd te symboliseren, maar het werd het symbool van de gemeentelijke schijnheiligheid. Het stukje geschiedenis uit de wintermaanden van 1981, dat gekenmerkt werd door smerig partij-politiek gekonkel moge nu wel voor allen bekend zijn. Inmiddels heeft de wisseling van de bestuurlijke macht plaatsgevonden; de sociaaldemocraten die toen (met veel boter op hun hoofd) het vingertje naar de verantwoordelijken wezen, mochten nu met de scepter gaan zwaaien. Het werd een moker waar mee rond gezwaaid werd. Goede en vaak historische of monumentale panden werden gesloopt voor ambitieuze nieuwbouw. Dit geschiedde bij voorkeur in de nachtelijke uren, want de plaatselijke kraakbeweging kon wel eens roet in het eten gooien. En zo realiseerden zij voor hen met de gevulde beurs: lukse appartementen, zakentempels, kantoorparadijzen en een weelderig gokpaleis. Maar voor de voltooiing van dit ondernemersmekka moesten er eerst nog wel wat 'lastige luizen' in de city-pels verdelgd worden. En zo trok Hompe als een hedendaagse kruisridder over de zeven heuvelen ten strijde, met

in zijn ene hand een strijdbijl en de andere het zwaard van vrouwe justitia. Kraakpanden moesten het ontgelden en werden voor leegstand ontruimd. De beloofde jonge startende ondernemers kwamen zoals verwacht niet, maar tientallen kraakwachten, die samen met de ingehuurde bewakingsdiensten de panden kraakvrij moesten houden. De plaatselijke pvda oligarchie was nog niet tevreden, zodat een nieuw anti-kraakartikel in de nijmeegse politieverordening werd opgenomen.

Het was begrijpelijk dat b&w in de zomer van 1987, enkele maanden na de grootscheepse artikel 140 razzia het piersonmonument nog niet wilden plaatsen. Met de goedkope smoes dat het begeleidend fotoboekje nog niet gereed was werd de plaatsing uitgesteld. De acht Mariënburch arrestanten zijn nu door het hof te Arnhem tot 9 maanden veroordeeld. Een veroordeling op het omstreden artikel 140, dat een nieuw justitieel wapen moet worden tegen actieve linkse mensen. Het zijn die acht die verantwoordelijk worden gesteld voor een wanbeleid van plaatselijke ambtsdragers. Ambtsdragers, die vanuit hun 'socialistische beginselen' met leugens de Mariënburch lieten ontruimen en de leiding hadden over de massale politie inzet op 24 maart 1987.

Het beeld zou volgens de kunstenaar voor meerdere interpretaties vatbaar zijn. Met weinig fantasie herkennen we dan ook de drie plaatselijke bestuurders Dales, Hompe en Brouwer die struikelend en rollebollend over elkaar hun beleid proberen te verkopen. Deze drie stoeiende figuren van Tolman, waren ondertussen wel aan een 'warming up' toe.

De beeldenstorm

HEPHAISTOS.

Op zondag 30 Oktober om 3.40 's ochtends is er een politie-inval geweest in kraakkafé de Onderbroek te Nijmegen.

Op het moment dat er een bezoeker werd uitgelaten, drongen er 2 stillen en 3 wouten binnen. Tegen de mensen die aan de deuren stonden zeiden ze alleen: "Dit is een gesloten inrichting en we komen even een kijkje nemen" (?). Vervolgens werden die mensen meteen buiten de deur gezet en stormden er zo'n 12 wouten naar beneden. Boven bleven er zo'n 10. Beneden wilden ze richting bar, er waren wat bezoekers die hen tegenhielden.

Alle aanwezigen werd gesommeerd het pand te verlaten, waaraan in de eerste instantie geen gehoor werd gegeven.

Toen bleek echter dat ze 2 honden bij zich hadden, die ze wilden gaan inzetten. Een jongen werd zeer hardhandig de trap op gesleept, moest buiten hard weglopen van de wouten, wat hij niet kon vanwege een eerder opgelopen gekneusde voet, waarop de 'logiese' beslissing werd genomen er dan maar een hond op te zetten, met als resultaat een aangevreten kuit.

Na gezamenlijk overleg werd er toen besloten naar buiten te gaan om een matpartij met alle gevolgen van dien te voorkomen. Wel bleven er 5 bezoekers achter om te voorkomen dat de wouten alsnog spullen in beslag zouden nemen. De achtergebleven agentjes werd gevraagd het pand te verlaten, wat zij deden.

Daags daarop bleek dat deze actie te maken had met het strenger geworden horecabeleid binnen Nijmegen. Waarschijnlijk is er vanuit de reguliere geklaagd dat zij wel steeds worden aangepakt en de Onderbroek ongemeoid werd gelaten, waardoor de politie zich blijkbaar gedwongen voelde deze actie te ondernemen.

We laten ons echter niet kennen en blijven gewoon open. Iedereen moet gewoon blijven komen.

Programma:
12 nov. Mongo Manga Gattôô

Programma:
12 nov: Rose Rose en Kings of Oblivon (Japan/UK) 5 piek.
26 nov: Radio Rataplan benefiet toegang 5 piek

Er zit meer aan te komen voor de maand december.

En de winst blijft naar goede doelen gaan.

Namens: Kraakkafé de Onderbroek
Tweede walstraat 19 Nijmegen, en de groetjes.

UTRECHT

PERSVERKLARING

In de nacht van maandag 24-10 hebben wij de auto van Bots aan gepakt. Veel bleef er van zijn auto niet over: de banden zijn stuk gesneden, de ruiten kapot geslagen en die nog heel waren zijn ingesmeerd met waterglas. Het lakwerk is beschadigd door afbijtmiddelen, verf en deuken. Bots is de advocaat van Bavel, de eigenaar van Maliesingel 32. Bots schrikt er niet voor terug gebruik te maken van de anonieme dagvaarding. Het moet maar eens afgelopen zijn dat advocaten gebruik maken van dit anti-kraakmiddel. Wij willen hem en andere advocaten waarschuwen voor ze weer gebruik maken van de anonieme dagvaarding of andere anti-kraak artikelen. We laten dit niet zomaar gebeuren. Hoewel we zelf niet op Maliesingel 32 wonen, zijn we woedend over het gebruik van dit soort middelen.

Dit neemt niet weg dat hetzelfde verhaal opgaat voor huiseigenaren. Daarom zijn we nog maar een keer bij Bavel langsgegaan. Zijn ruiten zijn ingegooid en zijn gevel is bewerkt met liters verf. Wie mensen na 4 jaar wonen op straat wil zetten, zal de konsequenties wel ondervinden. Van Bavel merkt dat nu zeker, andere huiseigenaren zijn gewaarschuwd!

Groetjes, D.A.G. (Deze Anonieme Dagvaarding Gestopt)

AKTIE "IDEALE STAD"

Na de uitspraak zijn zo'n 50 krakersters en sympathisanten naar het Centraal Museum gegaan voor een aktie. Er is daar nl. een tentoonstelling "De ideale stad" (gaat over Utrecht!). Het museum werd korte tijd bezet, en aan de tentoonstelling werden twee borden toegevoegd met Utrechtse kraakgeschiedenis. In de Ideale Stad wordt namelijk verzet geboden tegen speculatie, cityvorming en kantoorterrorisme. Wonder boven wonder mochten de panelen nog enkele weken blijven hangen, tot het einde van de tentoonstelling.

PERSVERKLARING

In de nacht van maandag 7-11-'88 hebben wij met liters rode verf de gevel van het stadhuis opgesierd. Dit hebben wij gedaan omdat wij woedend zijn over het huisvestingsbeleid van de gemeente Utrecht. Tot nu toe doet de gemeente praktisch niets voor woningzoekenden. Zij legt haar prioriteiten bij het bouwen van prestige-objekten zoals daar zijn hotels, luxe-appartementen, kantoren en winkelcentra. Om de woningnood een halt toe te roepen en om tot daadwerkelijke oplossingen t.a.v. betaalbare woonruimte (waar iedereen recht op heeft) te komen, dient de gemeente nou eindelijk eens concrete stappen te ondernemen. Binnenkort wordt een groep mensen na jarenlang wonen op de Maliesingel 32 op straat gegooid. Zij hadden het pand gekraakt nadat het jaren leegstond. Een gerechtelijk vonnis heeft roet in het eten gegooid. Daarom dient de gemeente het nodige te doen om de ontruiming tegen te gaan, immers, een goed functionerend woongroepenbeleid bestaat tot op heden niet. Wij zijn ondertussen de afwachtende slappe houding van de gemeente goed zat!

Groetjes, D.A.G. (Direkt Ander Gevelkleurtje)

PERSVERKLARING

In de nacht van 24-10 hebben we één aantal instellingen van de gemeente Utrecht aangepakt. Leuzes zijn gekalkt, sloten zijn dichtgekit en hier en daar regen de het verfbommen. Ook de gemeente is een slechte huiseigenaar. Zij laat haar huizen langdurig leegstaan en verkrotten. Sinds de volledige invoering van de leegstandswet is in feite de rol van de gemeente alleen maar belangrijker geworden in de bestrijding van de leegstand. Maar de gemeente ziet dit blijkbaar niet als één van haar taken. Alhoewel ze niet om de woningnood heen kunnen. Zij is dus geen haar beter als andere slechte huiseigenaren. Wij eisen dat ze ophouden met hun mooie praatjes en nu werkelijk wat gaan doen tegen de woningnood en de leegstand.

Groetjes, D.A.G. (Dreigement Aan de Gemeente)

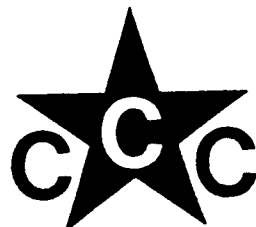
UITSPRAAK MALIESINGEL 32: nog even geen ontruiming.

Krakersters en sympathisanten van Maliesingel 32 hadden met spanning naar woensdag 2 november toegeleefd: de dag van de uitspraak in de procedure tegen Maliesingel 32. Er werd rekening gehouden met een snelle ontruiming (bv na 48 uur), al kondie termijn ook nog wel een maand zijn. Toch was de uitspraak nog verrassend. Natuurlijk bepaalde de rechter wel dat er ontruimd moest worden, maar voordat er een ontruimingstermijn vastgesteld werd wilde de rechter eerst nog informatie bij de gemeente vragen. Hiermee heeft de rechter gebruik gemaakt van één van de weinige positieve puntjes in de Leegstandwet, nl dat de gemeente zich in de procedure kan mengen. Of dit voor de Maliesingel resultaat heeft is maar de vraag: de gemeente heeft de vorderingsprocedure rond het pand al in de soep laten lopen en aankopen wil ze niet. Het enige dat de gemeente kan doen is druk uitoefenen op de aankooponderhandelingen tussen woningbouwvereniging Juliana en eigenaar Van Bavel, en de rechter vragen of ze in haar definitieve uitspraak tijd wil gunnen voor die onderhandelingen. Die lopen tot nog toe enorm langzaam, er is nog geen eens een echt gesprek tussen die twee geweest. Om die informatie van de gemeente over Maliesingel 32 te behandelen heeft de rechter een nieuwe zitting gepland op 21 december. De definitieve uitspraak wordt 6 weken later verwacht, dus op z'n vroegst wordt Maliesingel 32 in februari volgend jaar ontruimd. Voor eigenaar Van Bavel is het ongetwijfeld een vervelende uitspraak. Hij zit nu nog langer met het pand. Ontruiming lovert hem veel meer problemen op dan hij verwacht had. Bovendien is zijn eis, dat het pand na de ontruiming een jaar lang niet meer gekraakt mag worden, afgewezen. Maar wat hebben wij nu aan deze uitspraak? De enige hoop voor de Maliesingel is dat er nu weer extractijd is voor de aankooponderhandelingen van Juliana, dus weer wat meer kans op een "overwinning". Van de andere kant wordert we ondertussen helemaal gallisch van die ontruimingsprocedure: het duurt nu al meer dan een jaar! Het is moeilijk om de fut erin te houden, de aandacht te blijven vestigen op de Maliesingel, akties te blijven voeren. Maar het is nog altijd hard nodig, voor de aankooponderhandelingen, om te zorgen dat op een evt. ontruiming toch nog veel mensen komen, om te voorkomen dat de boel inzakt. We blijven wakker!!!

korte

berichtûh

SOLIDARITÉ!

Association des Parents et Amis des

Prisonniers Communistes ★

(Vereniging van ouders en vrienden van de communistische gevangenen)

B.P. -St. Gilles 1-1060 BRUSSEL

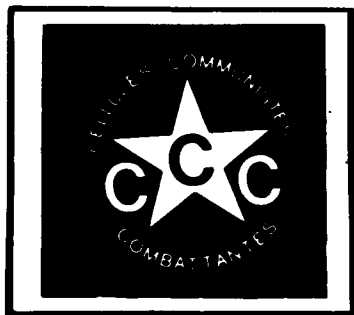
Als je de brochure met de procesverklaringen wilt ontvangen, schrijf dan naar:

B.P. 1055-1000 BRUSSEL 1 - en stuur een postwissel van 100 Belgische francs op rek. 063-1107576-65.

Frontline Info
Alb. Cuyppstr.8/10
A'dam
020-6644117

november 1988

EISEN CCC-MILITANTEN INGEWILLIGD

Op 27 oktober 1988 is het de 4 militanten van de CCC, die al 56 dagen lang in hongerstaking waren, gelukt het isolement te verbreken, waarin zij bijna 3 jaar lang werden gehouden; zij hebben dus besloten hun kollektieve aktie te staken.

Op 27 oktober hebben het ministerie van justitie en het gevangenisbestuur de volgende maatregelen getroffen:

- Iedere militant kan voortaan post van buiten ontvangen en zij kunnen onderling korresponderen (voor zover deze korrespondentie is geschreven in één van de nationale talen, (dit is ook duits) of in het Engels). Hun post zal alleen zijn onderworpen aan normale controle, die niet politiek of ideologisch mag zijn.

- Alle post die hun sinds 16 december 1985 is ontstolen, zal onmiddellijk worden teruggegeven.
- De post die door de militanten naar buiten is geadresseerd, zal in gesloten envelop worden overgedragen aan de posterijen.
- De vier militanten kunnen voortaan naar buiten telefoneren.
- Het principe van bezoek van niet-familieleden is verworven: er is al toestemming gegeven voor vier van zulke bezoeken.
- De 4 militanten kunnen voortaan alle boeken en documenten ontvangen en deze bewaren
- Het isolement is opgeheven.

Wat betreft de boeken en documenten wijzen wij eropdat dit aan de militanten moet worden overgedragen door een persoon die zij hebben aangewezen. Wij raden dus iedereen die hun boeken wil sturen aan zich tot de APAPC te wenden.

De 4 militanten en de APAPC willen graag iedereen bedanken die aan deze overwinning heeft bijgedragen en zijn/haar solidariteit heeft betuigd.

HAARLEM

Ook Haarlem is niet ongemeoid gelaten door de zgn. politieke vleugel van de kraakbeweging. De berichten uit Amsterdam veroorzaakten heel wat woede en verontwaardiging binnen onze gelederen. Toen bovendien een pvk-delegatie de brutaliteit had om naar onze solidariteit te komen informeren, hebben we (na vergadering) besloten te isoleren (voor zover dit al niet gebeurde n.a.v. vorige "grapjes" van de pvk alias "onderzoeksgroep). Uit onze vergaderingen kwam echter ook naar boven dat onze stellingname tegen de pvk niet automatisch unanieme solidariteit met "de rest van Amsterdam" inhoudt. Dit laatste omdat er hier meningsverschillen bestaan over hoe die solidariteit er dan uit zou moeten zien. Sommigen vinden de recente voorvallen weer een puur A'damse aangelegenheid en hebben geen zin er, behalve 't isoleren, mee te bemoeien. Anderen vinden dit

Verklaring Aktie Overleg

een zaak die zeker niet alleen A'dam aangaat maar de hele "beweging", doch gezien de kater die zij dankzij de doorgaans arrogante en weinig solidaire opstelling van A'dam hebben opgelopen, staan zij niet te springen zich nu in te zetten nu A'dam weer eens problemen heeft. Weer anderen hebben zich wel direkt ingezet, hoewel ook zij kritiek hebben op de gang van zaken in en door A'dam, maar hebben die kritiek (even) ondergeschikt gemaakt aan de ernst van het moment.

Als schrijverster van deze verklaring namens een groep, kan ik onmogelijk een compleet overzicht geven van de ideeën van individuen binnen die groep (lijkt me ook niet van belang), maar met bovenstaande heb ik hopelijk wat inzicht gegeven in onze beweegredenen om wel of niet prakties solidair te zijn, geweest zijn of zul-

len zijn. Wij willen nu eindelijk een openlijke discussie aangaan met A'dam (o.a.; want ook andere grote bewegingsgroepen, gezeteld in grote steden, maken zich schuldig aan elitevorming c.q. arrogantie welke funest zijn voor echte samenwerking en solidariteit!). Wel werd geopperd dat door op dit moment de discussie aan te gaan de pvk in de kaart gespeeld zou worden. Wij beogen echter de (resterende) samenwerking en solidariteit te redden; het is immers al erg genoeg dat wij door frustraties moeten constateren dat we eigenlijk niet als één blok achter A'dam kunnen staan nu dat eigenlijk hard nodig is, hoogste tijd dus om die frustraties voorgoed uit te bannen. Persoonlijk lijkt mij dit ook de manier de pvk uit te bannen: doorgaan met opbouwend bezig zijn en ondermijnende factoren uit te bannen!

In afwachting van jullie reacties,

sterkte!

Aktie Overleg Haarlem

25 november is ooit door de Gabriela Commission on Violence against Women uitgeroepen tot internationale dag tegen alle vormen van geweld tegen vrouwen.

In Manila vindt rond de 25e een groot Aziatisch kongres over gedwongen prostitutie, en veel voorkomende vorm van geweld tegen vrouwen, plaats. In Duitsland zijn, net als in '83 in Nederland, protest-akties gepland op vliegvelden, omdat via de Duitse vliegvelden de Aziatische vrouwen het land binnenkomen en tegen hun wil in de pros-

titutie terechtkomen. Duitse voorstellen zijn o.a. ook handtekeningenakties, akties tegen reisburo's die aan sextoerisme verdienen, en tegen huwelijksburo's, ambassades benaderen. ook in Zwitserland zijn door akties vrouwenhandelaren gedwongen te stoppen met hun praktijken.

Laten we meer bedenken...

Voor info: Gabriela Limburg
Ernst Casimirstr.19
6041 CC Roermond
04750-15055

INTERNATIONALE AKTIE TEGEN
GEWELD TEGEN VROUWEN

GEZOCHT

Woongroep van 6 mensen waaronder kind heeft ruimte over. We zoeken daarom een (liefst) vrouw of man met kind(eren). Wij zijn onderdeel van een kraakpand waar 40 mensen wonen en werken. Voor meer info: 070-805061

SUBSIDIE STOP VOOR DE HELSE HEX

De gemeenteraad van Amsterdam heeft besloten om de subsidie voor het vrouwenproject "De Helse Hex" per 1 januari 1990 te stoppen. De Helse Hex is een vrijwilligsters project met een kritische visie m.b.t. vrouwen in de psychiatrie, dat vrouwen opvangt en onderdak verleent die uit de psychiatrische inrichtingen weglopen, dat actie voert tegen misstanden in de hulpverlening en dat eveneens een inloophuis heeft voor vrouwen die steun en/of informatie nodig hebben. De zoveelste vrouwenorganisatie die de nek wordt omgedraaid!!

In de 3 jaar van haar bestaan heeft De Helse Hex een kleine 200 vrouwen opgevangen en onderdak verleent; aan plusminus 1500 vrouwen een luisterend oor geboden en steun gegeven; plusminus 3500 telefoontjes om informatie/steun beantwoord; diverse akties gevoerd (zoals tegen hulpverleners die cliëntes seksueel misbruiken) en vele voorlichtingen/diskussies gehouden over haar werk.

En dat allemaal door een klein project waar gemiddeld 10 vrijwilligsters werkten.

Maar de gemeente vindt dat we niet aan haar criteria voldoen.... We hadden meer samen moeten werken met traditionele hulpverleningsorganisaties. We hebben vele pogingen gdaan om goede kontakten met andere organisaties op te bouwen, die hebben ons echter niet als gelijkwaardige gesprekspartners willen aanvaarden en hebben de positie van vrouwen in de traditionele hulpverlening niet willen erkennen.

De gemeente vindt dat te veel vrouwen na een verblijf in De Helse Hex weer in de inrichting terecht komen. Dat is De Helse Hex echter niet te verwijten, maar de inrichtingen waar vrouwen zó afhankelijk gemaakt worden, dat ze een aantal pogingen nodig hebben

om buiten de inrichting te kunnen blijven. Dat is ook te verwijten aan de AWBZ, waardoor vrouwen die in de inrichting zitten zo weinig geld overhouden, dat ze hun huis niet aan kunnen houden, en aan het huisvestingsbeleid van de gemeente en aan het stigma van "gekke" vrouwen.

Dat alles kan De Helse Hex niet verweten worden.

Er is nog veel werk aan de winkel voor De Helse Hex: vrouwen worden in de Geestelijke Gezondheidszorg nog steeds niet serieus genomen, zijn slachtoffer van sexistische opvattingen die ten grondslag liggen aan de behandelingen, seksueel geweld, discriminatie van lesbische vrouwen enz.

De Helse Hex is het enige weghoophuis voor vrouwen in Nederland, heeft een unieke, kritische functie en moet dus blijven!

stichting "De Helse Hex"
Frederik Hendrikstr. 111-115
postbus 15544
1001 NA Amsterdam
Tel: 867384

LATEN WE 'T KORT HOUDEN...

X-Y 20 jaar solidariteit

X-Y is een radikale fondsenorganisatie die dit jaar 20 jaar bestaat. Twintig jaar van aan de weg timmeren om politieke basisbeweging waar ook ter wereld te steunen. Basisbewegingen die opkomen voor zelfbeschikking, rechtvaardigheid, gelijkwaardigheid en emancipatie. Ook in Nederland worden tal van groeperingen en (radikale) axiegroepen gesteund. Groepen die bij andere subsidiegevers nooit aan de bak zouden komen vanwege hun links-politieke opvattingen, vinden bij X-Y altijd gehoor. X-Y vindt het juist belangrijk om deze groeperingen te steunen en aanvaardt volledig de politieke konsequenties van haar keuzes. Ze kan dit doen omdat ze een onafhankelijke organisatie is, dus niet afhankelijk van de overheid, politieke partijen of enkele grote donateurs. X-Y ontvangt haar geld van enkele duizenden donatrices/donateurs die relatief kleine bedragen overmaken. Mensen die bereid zijn een (kleine) bedrag af te staan van hun uitkering, beurs of salaris. Mensen ook die vaak duidelijke politieke keuzes maken. Daardoor is het ook mogelijk voor X-Y om een onafhankelijke koers te varen in 'subsidieland' en is ze geen enkele verantwoording schuldig aan wie dan ook, behalve aan haar eigen donatrices/donateurs. Wat de naam X-Y nu precies betekent is voor een hoop mensen waarschijnlijk een raadsel. In 1968 werd er opgeroepen om een bepaald percentage van je inkomen over te maken naar de derde wereld en wel het verschil tussen wat regeringen van de 'rijke' wereld aan de derde wereld gaven en het bedrag wat werkelijk nodig was om de ontwikkelingslanden er boven op te helpen. Deze campagne werd X-Y genoemd. De X staat voor wat rijke landen eigenlijk zouden moeten afstaan en de Y voor wat ze werkelijk gaven. De bedoeling van de axie was om zoveel mogelijk mensen die solidair met de derde wereld waren te bewegen het verschil uit eigen zak te betalen. Hieruit is later de X-Y beweging ontstaan en ze draagt deze naam nog steeds. Misschien zou een andere naam nu beter zijn maar de naam X-Y is voor velen door de jaren heen een begrip geworden. X-Y, dat basisdemokraties georganiseerd is, bestaat uit tientallen deskundigen-vrijwilligers/sters en een kleine betaalde staf op parttime basis. Dit om de 'apparaatkosten' zo laag mogelijk te houden, waardoor het mogelijk is zo'n 80% van de binnengekomen gelden ook daadwerkelijk in allerlei projecten te stoppen. In 1987 heeft X-Y zo'n kleine driekwart miljoen aan subsidies verstrekt. Bijvoorbeeld aan bevrijdingsbewegingen in Oost-Timor, het NDF op de Filipijnen,

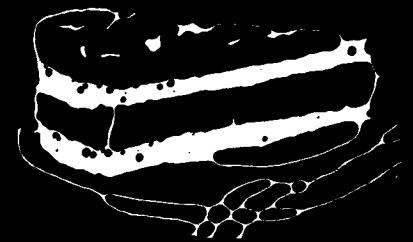
het linkse verzet in Iritrea, groeperingen in Chili die strijden tegen Pinochet, het zwarte verzet in Zuid-Afrika, Het FMLN in El Salvador, de bevrijdingsbeweging URNG in Guatemala, het verzet van Palestijnen enz. Hier in Nederland (en dat is maar een kleine greep): Kongres Solidariteit en Verzet in Arnhem, subsidies aan NN, de brochure rond het proces van Rene, kritiese boeren, de steungroep arrestanten art.140, belangengroeperingen Medelanders, Slagerzicht, Stichting Opstand, Ultimatum, een video over de bezette gebieden, Absoc (solidariteitsgroep aborigines), politieke theatergroepen, landelijk steunpunt vluchtelingen etc. Want X-Y heeft altijd het begrip gehanteerd dat solidariteit met bevrijdingsbewegingen in de derde wereld ook steun geven betekent aan groepen hier die het beest van binnenuit proberen te bestrijden. Plus het feit dat steeds grotere groepen mensen hier afglijden naar een levensstandaard die vergelijkbaar is met die van veel mensen in de derde wereld. Genoeg werk aan de winkel dus (om maar eens stereotiep te gebruiken). Help X-Y dit werk te blijven doen en uit te bereiden. Mensen die dit soort bladen lezen, hebben meestal een flinke axiebereidheid. Maar axiebereidheid alleen is niet voldoende. Want hoe je het ook wendt of keert, voor axes, manifestaties, het uitgeven van brochures, het steunen van emancipatorische en bevrijdingsbewegingen, scholings-

programma's etc. er is gewoon poen voor nodig. Daarom praat er eens over in je axiegroep, je kroeg of woongroep. Je kunt namelijk ook kollektief donatrice/donateur worden. Maak het mogelijk dat X-Y politieke solidariteit aan daden kan blijven koppelen. Vanwege haar twintig jarig bestaan is er op 19 november een manifestatie in Utrecht. Het vindt plaats in het Academie-theater en het begint om 11 uur. Er zijn die dag video's, stands, discussies, theater en ter afsluiting een band (om ongeveer half 5). Er is ook een officiële presentatie van een aantal nieuwe X-Y brochures, waaronder één van Lou Keune met de titel: Van derde wereld naar één wereld; naar een strategie van internationale solidariteit. Het Academie-theater is te vinden op het Janskerkhof 18 (in Utrecht zoals al gezegd). Het is tien minuten van het station. Je loop Hoog Catherijne door, neemt de uitgang Vredenburg, langs het postkantoor (Neude) en even verder aan je linkerhand is het. Voor meer info over deze dag, over de werkwijzen van X-Y of over hoe je donatrice/donateur kunt worden:

Casa de Pauw, Arnhem
tel: 085-635559 (vragen naar Barry)
of
X-Y Noordermarkt 26
Amsterdam
tel: 020-279661

BENEFIET ZWART GEBAK

Op 18 november is er een benefietfeest voor Zwart Gebak in Hilversum. Zwart Gebak bestaat deze maand een jaar en we willen in het komend jaar onze activiteiten uitbreiden met het organiseren van info-avonden en het verdubbelen van de oplage. Daarvoor is geld nodig, veel geld, want Zwart Gebak blijft een gratis blad. De avond wordt gehouden in jongeren centrum de Tagrijn, koninginnenweg 44 in Hilversum. De avond op 18 november bestaat uit 2 delen. Het benefietdeel is een feest met drie bands: De Kift- The Henry Wig Band en Bloody Mary. Verder staan er enkele verrassingsacts door het hele gebouw: performance, dichten.

Dit alles vindt vnl. in de grote zaal plaats en begint om 21.00 uur. Aan het feest is een info avond gekoppeld die in het teken staat van art. 140. Er wordt een video getoond van de ontruiming van de Mariënburcht in Nijmegen. Verder zijn er mensen die de art. 140 processen zullen toelichten. In de volgende Zwart Gebak meer hierover (verschijningsdatum 10 nov.). Er zullen ook stands van boekhandel Slagerzicht en Frontline Info aanwezig zijn (onder voorbehoud)
Groetjes van Zwart Gebak

VERKLARING M.B.T. POLITIE/B.V.D. PROVOKATIES, MARTINUSSTRAAT TE VENLO

Sinds enkele maanden staat het pand in de Martinusstraat weer in de belangstelling van de Venlose politie. Personen worden benaderd door rechercheurs, 's-avonds laat gevolgd naar huis en zelfs bedreigd. Nieuw aspect hierbij is dat zelfs de BVD zich er mee bemoeit in het onderzoek naar mogelijke betrokkenheid bij anti-Shell-akties. Dit is namelijk de reden van het onderzoek, aldus de BVD-er die de laatste maanden in Venlo verschillende personen heeft benaderd die in direkt of indirekt contact staan of stonden met de Martinusstraat. Deze BVD-er legitimeerde zich als zijnde ambtenaar BVD met de naam Cor Lommerts. Hij had vooral vragen in de zin van; wie er allemaal over de vloer kwamen, wie met wie omging en of er kontakten met andere steden waren etc. Er werd vooral hard geprobeerd de benaderde personen zo ver te krijgen informatie door te geven aan de BVD of de gemeentepolitie Venlo.

Er wordt geprobeerd een klimaat te scheppen van algemeen wantrouwen, van benaderde personen wordt geprobeerd spionnen en verklikkers te maken. Dit hele achterbakse gedoe heeft ons er toe besloten alles in de openbaarheid te gooien om enige duidelijkheid te scheppen betreffende de activiteiten van de gemeentepolitie Venlo en de BVD.

Als de politie en/of de BVD vragen hebben betreffende de Martinusstraat moeten ze maar eens langskomen en niet achter onze rug lasterlijke praat rondstrooien. Of ze binnenkomen of antwoorden krijgen op hun vragen is natuurlijk een tweede.

Om het hinderlijke optreden van de politie te verduidelijken, enkele voorbeelden die de laatste tijd voorkwamen:

- na de IRA-aanslagen begin mei in Limburg krijgt een buurtgenoot een telefoontje van de politie uit Herkenbosch, die een tip natrekken over een auto die gesignaleerd was in de Martinusstraat en die verband zou hebben met de IRA. Na daar over uitgepraat te zijn schakelt de agent over op een ander onderwerp: "U woont toch naast dat kraakpand? En of zij daar mogelijk iets mee te maken zouden hebben?"

- begin augustus stopt overdag een patrouillewagen voor het pand. De inzittende agenten maken een tekening van de voorgevel. Als de agenten gefotografeerd worden rijden ze weg en stoppen ongeveer 50 meter verder op. Als de persoon uit het pand opnieuw met de kamera op een afstand van 20 meter foto's maakt, wordt hij met geheven knuppel door beide agenten aangevallen, tegen de muur gegooid en uitgescholden. De kamera wordt afgepakt. Na enkele

telefoontjes naar het politiebureau en kommissaris Hüsken wordt de kamera door dezelfde agenten terugbezorgd, met een nieuw rolletje. Het rolletje in de kamera blijkt te zijn belicht. Over dit voorval is eenklacht ingediend bij de officier van justitie.

- verder gaan er de nodige geruchten de ronde in de buurt dat het spook van RARA in de Martinusstraat rondwaart en dat er verder geprobed is een kamera in de buurt te installeren die gericht zou moeten zijn op het betreffende pand. Iemand loopt doelbewust verhalen rond te strooien en omdaarmee onrust in de buurt teweeg te brengen, de mensen tegen elkaar op te zetten en wantrouwend te maken.

- ongeveer 3 weken geleden stonden 's-avonds ineens ongeveer 6 agenten in burger de gehele avond het pand in de gaten te houden. Opvallend was dat dit gebeurde na een telefoontje uit Amsterdam. Er werd gebruik gemaakt van 3-4 verschillende wagens, rechercheurs lopen om de 10 minuten in een andere omdere door de straat, dan met paraplu en dan weer met pet op. Op zich een lachwekkende vertoning hoe geprobeerd wordt het pand te observeren. Wij houden er dan ook rekening mee dat onze telefoon al langere tijd wordt afgeluisterd.

- in de tussentijd natuurlijk de diverse achtervolgingen door de politie van personen die wel eens op bezoek komen. Het konstant langzaam voorbij rijden en naar binnen kijken, en de leugens en insinuaties die in de pers door m.n. kommissaris Hüsken gedaan

worden in de richting van de Martinusstraat.

- verder is ons gebleken dat de Venlose politie informatie achterhoudt naar de pers toe, en wel doelgericht. Dit is ons gebleken uit uitspraken van de betreffende BVD-er. Het gaat om anti-Shell-akties in Venlo die nooit verschenen zijn in de pers maar die door hun omvang zeer zeker wel de voorpagina gehaald zouden hebben.

Wij verdenken de gemeentepolitie Venlo er van doelgericht de verhoudingen in de Martinusstraat m.b.t. de buurt te willen verslechteren. De politie is er duidelijk op uit de hele zaak te willen laten eskaleren.

Wij kunnen deze voorvallen dan ook niet anders zien als pure provokaties van de gempo Venlo i.s.m. de BVD. Omdat hun onderzoek niet leidt naar de daders moet de Martinusstraat als zondebok fungeren.

Wij denken dat niemand er baat bij heeft als er zoals enkele jaren geleden situaties ontstaan waardoor het niet prettig leven is. De gemeente Venlo is er niet bij gebaat en wij ook niet. Wij roepen de burgemeester dan ook op om als hoofd van de gempo in Venlo, en hoofdverantwoordelijke, duidelijkheid te verschaffen over de precieze bedoelingen van dit alles, en de politie duidelijk te maken op te houden met provoceren.

Bewoners/bezoekers Martinusstraat 24, Venlo, 2 november '88

DISKUSSIE IN

Onderstaand stuk is geschreven naar aanleiding van de discussie die het laatste jaar binnen de beweging gevoerd wordt als vervolg op het kongres 'Solidariteit en Verzet' in oktober vorig jaar.

Er wordt met name ingegaan op de stukken 'Een politieke tegenmacht', 'Frontvorming' en 'Geen bevrijding zonder vrouwenbevrijding' uit de bundel discussiebijdragen voor de manifestatie van 9 augustus ter ondersteuning van René.

Die stukken zijn belangrijk omdat een deel van de beweging daarin haar perspectief formuleert. Met name de eerste twee stukken staan voor een bepaald gevoel dat de beweging op dit moment beheerst. De suggestie is ook aanwezig dat dit zo door de jaren heen gegroeid is, vanuit de 'roots' van de beweging van de jaren tachtig.

Een citaat uit 'Een politieke tegenmacht', onder 'revolutionair proces':

" Zo kan door bv. aanslagen, sabotage duidelijk gemaakt worden waarom bepaalde projecten van groot strategisch belang zijn binnen hun herstruktureringssystemen. Daarnaast kan je door een zo groot mogelijke effectiviteit, plannen ook -tijdelijk- daadwerkelijk blokkeren. Het kan de - ogenschijnlijk onzichtbare - verstremming van belangen (bv. tussen staat en multi's) voor meer mensen zichtbaar maken. Militante strijd is ook in staat grenzen te stellen, nu is het genoeg; als een uitdrukking van kollektieve afwijzing en als uitdrukking van solidariteit en ondersteuning. Op al die niveaus is militante strijd een offensieve bijdrage aan het proces van verandering."

Door acties te formuleren als aanzet tot een revolutionair proces forceer je een breuk met het verleden. Onze strijd tegen het apartheidsregime, het patriarchaat, woningspekulatie/-nood wordt niet bepaald door het belang van deze strijdpunten voor het systeem, maar door onze betrokkenheid bij die strijdpunten. Vanuit betrokkenheid gingen mensen acties opzetten en bepaalden ze hun strategie. Ieder die ook een betrokkenheid voelde bij het onderwerp kon aanhaken. Een allesomvattende theorie over onderdrukingsverhoudingen was daar niet voor nodig. Deze manier van werken brengt met zich mee dat vaak het wiel opnieuw uitgevonden moet worden. Ook worden er vaak fouten gemaakt bij het inschatten van het belang van een bepaald project voor het systeem of zijn we politiek onduidelijk als we actie voeren tegen een bepaalde maatregel of bepaald object. Het is echter een nog grotere fout om de konklusie te trekken dat we niet meer actief moeten zijn vanuit een bepaalde betrokkenheid bij een strijdpunt maar alleen vanuit een allesomvattende theorie, projecten die belangrijk zijn binnen de herstructurering van de kapitalistische economie aan te vallen.

BEWEGING

De bewegingen van begin jaren '80 zijn ontstaan vanuit strijdpunten die heel verschillende groepen mobiliseerden. Zo ontwikkelden zich allerlei bewegingen, waarbij de kraakbeweging en anti-kern-energiebeweging bijna uit het niets ontstonden en de radicale vrouwenbeweging en anti-militaristische beweging een radicale impuls gaven aan bewegingen met een lange traditie. Akties vanuit die bewegingen hadden een enorm mobiliserend effect, mensen uit totaal verschillende politieke groeperingen werden actief in deze bewegingen. Politieke konflikten over parlementarisme, sexismen, geweld werden zichtbaar binnen die samenwerking. Dit had een enorme invloed op de politieke ontwikkeling van al die activisten. Sommigen radikaliseerden, anderen gaven op, weer anderen gingen zich apart organiseren. De politieke discussie uit die tijd maakte duidelijk dat radicale groepen slechts weinig over dergelijke tegenstellingen hadden nagedacht. Radikaal stond voor geen compromissen sluiten met staat en kapitaal en je niet inlaten met partijpolitiek. Het idee dat het systeem omver geworpen moest worden

bestond wel in de hoofden van ons onderling, maar niet als gezamenlijk perspectief van die bonte verzameling radicale groepen.

Gevestigd Links binnen de aktiebeweging is onderschat in de mate waarin zij hun politieke lijn konden doorvoeren. Gebruikmakend van aan haar verwante media (Volkskrant, Trouw, VARA) en officiële belangenklups (milieudefensie, IKV, vakbeweging) wist zij vaak handig strijdt terreinen te claimen en terug te brengen tot een op de parlementaire democratie gerichte strijd. Recent gebeurde dat met de reacties van AABN en KZA op de anti-SHELL akties en de manier waarop 'linkse' gemeentebesturen met fraaie woorden en een handje geld hun betrokkenheid bij de strijd tegen apartheid veinzden. Vaak lijkt het er meer op dat de media-aandacht voor dit soort gebaren belangrijker is dan het ondersteunend gebaar zelf.

Om onze radicale ideeën over dit soort aktievoeren door gevestigd links voor een groot publiek duidelijk te maken en hun optreden door te prikken zijn we afhankelijk van media die verwant zijn aan gevestigd links. Dit dilemma is in de afgelopen tien jaar niet opgelost en staat een brede radicale beweging in de

weg. Als je het erover eens bent dat de macht van gevestigd links alleen gebroken kan worden van onderaf in plaats van van binnen uit, dan moet je de organisatie van je beweging daar ook op richten. De structuren van die organisaties en initiatieven die nu gericht zijn op de eigen subcultuur (ontmoetingsplekken en omgangsvormen) moeten worden opengebroken. De vraag moet gesteld worden hoe je de structuren kan inzetten om tot een breder werkende radicale tegenbeweging te komen. Weg uit het donker terug naar het licht. De manier waarop het vrouwen-info-centrum in Amsterdam is opgezet is daarvan een voorbeeld. Hierover gaat het volgende citaat uit het stuk 'Geen bevrijding zonder vrouwenbevrijding':

"Ook binnen onze groep zitten niet alle vrouwen in dezelfde positie. Vrouwen hebben bijvoorbeeld allemaal een andere geschiedenis met vrouwenstrijd, variërend van pottenstrijd tot het aangaan, iedere keer maar weer, van discussies in de heterosexistische gemengde beweging of met individuele mannen.

Wij willen juist deze verschillen als uitgangspunt in onze strijd nemen, zowel in het vrouweninfo-centrum als naar buiten toe. Verschillen blijken vaak tot breuken te leiden. Wij willen echter het systeem doorbreken dat ons verdeeld houdt en ons tegen elkaar uitspeelt. Wat wij willen is door naar elkaar te luisteren, door onze eigen posities duidelijk te maken, achtergronden van keuzes beter leren kennen. Hierdoor hopen we met meer respect voor elkaar dingen samen te doen."

FRONTVORMING?

Als voortzetting van het stuk over politieke tegenmacht, dat met name ingaat op bewustzijn en organisatie, wordt in het tweede stuk een pleidooi gehouden voor frontvorming. Citaat uit 'frontvorming':

"Bewustzijn en organisatie zijn de voorwaarden om tot een zelfbepaald kollektief handelen te komen. Als basis voor de vorming van een tegenmacht.

Zonder machtsvorming worden geen veranderingen afgedwongen. Er kunnen nog zoveel radicale, autonoom uitgevoerde acties plaatsvinden, we weten dat machtsvorming geen optelsom is van acties."

Het idee van frontvorming is gericht op het organiseren van die groepen die slachtoffer zijn van (alweer) de herstructurering van de economie, een koalitiëvorming die het mogelijk maakt macht te ontwikkelen tegen een onderdrukkend systeem. Door ons tegen elkaar uit te spelen weten de machthebbers de touwtjes in handen te houden. Je zet eerst de studenten op een minimum-nivo en zegt dat die later veel geld gaan verdienen. De werklozen denken: 'laat die maar bloeden voor hun dure opleiding en hoge inkomen later'. Vervolgens zet je de werklozen op het nivo van de beursstudenten, waarna de studenten denken: 'waarom zouden zij meer moeten krijgen dan ik?' Dit verhaal kan eindeloos herhaald worden met inkomensvergelijkingen op Europees nivo, met binnenschippers, Spaanse zeelieden of thuiswerksters. Gebruikmakend van vooroordelen wordt de ene groep na de andere gepakt.

Natuurlijk is het enige perspectief hiertegen de bundeling van krachten om de vooroordelen te vervangen door solidariteit. Het gevaar dat echter om de hoek ligt, is dat wederom één onderdrukingsverhouding als allesomvattend wordt aangewezen.

Als we onze positie bepalen aan de hand van de herstructurering van de kapitalistische economie, doen we niets anders dan teruggrijpen op de marxistische analyses. Het kapitalistische systeem komt in een hogere fase met als gevolg een verscherping van de onderdrukingsverhoudingen (te simpel, te versleten). Het is niet voor niets dat de laatste serieuze pogingen tot frontvorming in Europa van voor de oorlog dateren. Het idee van frontvorming gaat ervan uit dat slechts door mobilisering van alle onderdrukte groepen op de belangrijkste tegenstelling (kapitaal-arbeid) er een revolutionaire situatie bereikt kan worden. De hulpeloosheid van onze situatie rechtvaardigt dat. Anders gaan we stuk voor stuk ten onder.

Dit soort denken is wederom een radicale breuk met de geschiedenis van onze beweging. De praktijk was en is dat verschillende radicale groepen ingrijpen op verschillende momenten en terreinen op het systeem. De keuze voor politieke actie wordt in die groepen gemaakt. Hun politieke analyse bepaalt of het hun iets oplevert om koalities aan te gaan met gematigde klups of dwarsverbin-

gen te maken op thema's met andere radicale klups. Dat legt het politieke handelen bij de verschillende radicale groeperingen zelf. Het gaat ervan uit dat er konkerende machtsverhoudingen bestaan binnen het systeem, die ook inwerken op de machtsverhoudingen tussen radicale groeperingen. Zo'n strijd sluit uit, dat je bepaalde machtsverhoudingen akseptteert (patriarchale), omdat die aan andere machtsverhoudingen ondergeschikt zijn (imperialistische).

POLITIEKE VERSCHILPUNTEN

Al eerder in het stuk is gezegd dat radicale groepen politieke conflicten over "parlementarisme", "seksisme" en "geweld" weinig hebben uitgewerkt. Het idee bestaat dat het standpunt hierover wel duidelijk is. Als je met andere groepen samenwerkt, blijkt dat die duidelijkheid voor hun uit cliché's bestaat. Politiek inhoudelijk moet hierover nog veel op papier gezet worden. Hieronder enkele aanzetten.

parlementarisme

Gevestigd Links akseptteert de grenzen van de parlementaire democratie. Voor hen is buitenparlementaire actie een middel om beslissingen in het parlement te beïnvloeden. De rechtvaardigheid van het systeem staat niet ter discussie.

De opbouw van een tegenmacht, los van het systeem, zoals wij die voorstaan is daarom voor hen niet interessant. Als we bij konkrete acties, zoals tegen de kruisraketten of tegen het apartheidregime met Gevestigd Links samenwerken moeten we ons dit konstant realiseren.

Waar Gevestigd Links deel uitmaakt van het systeem moeten we hen aanvallen op die tegenstrijdigheid van belangen. De strijd tegen racisme en fascisme is voor hen een modeverschijnsel, als je ziet hoe Gevestigd Links het gebruikt voor z'n eigen imago. De realiteit van de vluchtelingen in politiecellen en vluchtelingenhoeven en de economische en historische banden met Zuid-Afrika en Israël, waar Gevestigd Links mede voorstaat, maakt het makkelijk dit imago te beschadigen.

Als we zeggen dat we hun democratie afwijzen, hun invulling van deze samenleving, dan rust op ons de verantwoordelijkheid om onze eigen samenwerkingsverbanden met zorgvuldigheid in te vullen. De samenwerking in de beweging wordt grofweg ingevuld door de verschillende kollektieven. Kollektieven die zelf richting bepalen zonder hiërarchische structuur. Kollektieven veranderen daarom ook konstant, omdat de samenstelling aan mensen verandert of de mensen zelf.

Er is niet een bepaalde lijn waaraan het kollektief gebonden is. Het voorgaande is opzettelijk idealistisch geformuleerd, omdat de meeste kollektieven zonder discussie over de noodzaak van een bepaalde lijn maar doordraaien.

Die vrijblijvendheid wordt dan ingevuld door een informeel machts-circuit. De openbaarheid van discussie en de kontrdeerbaarheid van machtsposities wordt daardoor onmogelijk. De vrijblijvendheid vergoedt de informele machtsstructuur.

Als we het begrip kollektiviteit beter zouden invullen, is het op vele plekken te gebruiken. Als je bijv. de haagse beweging als een konsumenten-kollektief zou beschouwen, kom je al gauw tot een besteedbaar inkomen van een miljoen. Een bedrag waaraan je een grotere macht ontleent dan je individuele inkomen.

seksisme

In het begin van de jaren tachtig woeedde er een zogenaamde "seksisme-diskussie", soms gekoppeld aan de zogenaamde bonzen-diskussie. De diskussie werd gevoerd op individueel niveau, in relaties en op kollektief niveau in groepjes. De seksisme-diskussie werd steeds werd steeds meer een zaak van individuele aanpassing aan nieuwe normen en waarden. De materiële basis van het seksisme, het patriarchaat, bleef buiten schot. De diskussie werd zelfs vaak omgedraaid. Zolang je het seksisme in jezelf terugvond had het geen zin om patriarchale structuren aan te vallen. Deze omkering leidde ertoe dat het patriarchaat nooit een belangrijk diskussie-onderwerp werd voor de beweging. Uit onvrede hierover werd de laat-

ste jaren de behoefte om juist wel van de materiële basis uit te werken steeds groter. De positie van de vrouw op de arbeidsmarkt als goedkope fabrieks-arbeidster of thuiswerkster maken duidelijk hoezeer economische structuren bestaan bij de gratie van het patriarchaat. Als je werk van een huisvrouw als betaalde arbeid zou definiëren, zou de ekonomie in elkaar storten. De konklusie die hieraan verbonden moet worden is dat machtsverhoudingen tussen man/vrouw een belangrijke plaats in je analyse moet krijgen, wil die analyse zo-wiezo zin hebben. Wat in de eerste twee stukken uit de reader is gebeurd, is los van de analyse over het patriarchaat, de materiële basis van het patriarchaat opnemen in de analyse over de

ekonomiese herstrukturering. De analyse gaat op de konsekwenties van patriarchale machtsverhoudingen niet in. De positie van de vrouw wordt gedefinieerd als een ekonomies kwetsbare groep, zoals je ook buitenlanders als een kwetsbare groep in het proces van herstrukturering kan definiëren. De analyse blijft kleurloos en sekse-neutraal. De definiering van jezelf als vrouw ten opzichte van een man, of als man ten opzichte van een vrouw, is een proces van opvoeding, waardering en sturing, die vergaande psychologische konsekwenties heeft voor machtsrelaties tussen mannen en vrouwen, die als je het hebt over bevrijding en perspektief, een nogal verschillende invulling te zien geven. Hieraan voorbij gaan met een roep om solidariteit en frontvorming getuigt van politieke blindheid.

geweld

Nooit is er zoveel gediskussieerd over geweld als de laatste tien in Nederland binnen de sociale bewegingen. Massale akties met duizenden mensen op straat hebben in het begin van de jaren tachtig de diskussie over geweld in een stroomversnelling gebracht. Gebruik van geweld is meestal een reactie geweest op overheids-geweld of knokploeggeweld. We ontdekten de kick, die je kunt krijgen om hordes ME te verdrijven met ste-nenregens en overtuiging. We leerden geweld als machtsmiddel gebruiken. We voelden ons sterk en gingen van het middel houden. Altijd al is het gebruik van geweld door groepen en individuen anders ingevuld. Zo waren de eerste akties erop gericht het overheidsmonopolie op geweld te frustreren. Door blokkade-akties voor kraakpanden en kerncentrales te breken werd de overheid gedwongen haar ware gezicht te tonen. Het gebruikte geweld door de overheid werd propagandisties tegen hen ingezet om zo hun monopolie te ondergraven.

Dit werd ook het belangrijkste argument om geweld van onze kant offensief tegen hen in te zetten. Openlijke konfrontaties, zoals rond

de Vondelstraat en in Doodewaard, liepen uit op veldslagen waarvan de uiteindelijke overwinnaar al bij voorbaat vast stond. We gingen daardoor konfrontaties steeds meer uit de weg. Het middel van vernielingen tijdens nachtelijke akties of bij demo's kwam voor de openlijke konfrontatie in de plaats. Een stap verder is het gebruik

van geweld om een instelling onder druk te zetten met vernielingen, om zodoende eisen af te dwingen. Dat kan zijn door een zo groot mogelijke schade toe te brengen, of door het imago van het bedrijf te beschadigen. Dat is hoog spel, omdat je jezelf als gelijkwaardige tegenstander ziet van multinationals en machtsblokken.

De legitimiteit van geweld is een

zaak van onszelf en naar potentiële sympatisanten toe. Voor onszelf is de diskussie alleen zinvol te voeren, als je bedenkt dat geweld een onderdeel is van machtsverhoudingen tussen mensen. Je moet ermee leren omgaan, keuzes te maken en het leren gebruiken. De legitimiteit naar de buitenwereld is een gekompliceerd probleem.

De aanslag van de RAF op het computersentrum in Duitsland, dat de bombardementen van de VS boven N-Vietnam koördineerde, is een klassiek voorbeeld. De legitimiteit van de aktie lag niet zozeer in de politieke situatie in West-Duitsland, als wel in de internationale politieke situatie van de Vietnam-oorlog. De aktie doorbrak de stilte over de steun aan de vuile oorlog en verhinderde voor enige tijd de bombardementen. Nadat de schade was hersteld, gingen de bombardementen gewoon weer door. Vervolgens moet je dus analyseren in hoeverre de aanslag de betrokkenheid van Duisland bij de Vietnam-oorlog heeft aangetast.

Of, zoals het in het stuk over politieke tegenmacht staat: "niemand zit erop te wachten, dat kleine groepen slechts zichzelf radikaliseren. Maar gebeld in een veel breder offensief, op alle terreinen, zodat de militante praktische strijd ook krachtiger kan worden, omdat steeds meer mensen dat zien als een wezenlijk onderdeel van het opbouwen van een politieke tegenmacht."

Omdat te bereiken moet je hard werken. Moet je op allerlei terreinen aktief gaan meewerken aan akties tegen apartheid, tegen seksueel geweld, tegen milieuvervuiling, in werklozengroepen en in buurtgroepen.

Door diskussie en gezamenlijke aktie ligt daar onze legitimiteit.

Bewustmaking van nieuwe mensen is een taak die teveel via pamfletten en bladjes bedacht is. Om verbreding te bewerkstelligen moet er een aanspreekbare groep zijn, die openbaar funktioneert. Een groep die in principe alles weer ter diskussie stelt.

VOOR HET STRUDEND ANARCHISME!!!

MOEILIJKE WOORDEN

Vraag: En het anti-imperialis-
ties perspektief?

Antwoord:Nou...Ik,uh...

(wat bedoelt ie?).....

Het schaamrood stijgt me naar de kaken.
Ik moet het antwoord schuldig blijven. Welk perspektief? Kan ik niet filosofies denken, of wordt er vaag gepraat? Laat ik konkreet worden. Mijn opa is al jaren dood. Sindsdien trek ik van tijd tot tijd op met mijn "pleeg opa". Een aardige man, die zelfstandig woont en zo uit de greep van de bejaardentehuizen is gebleven. Het contact met hem is niet van het soort dat ik als burenhulp af en toe boodschappen voor hem doe. Deze opa voert aktie, jawel! Bij antimilitaristische akties of het kraakgebeuren hebben we samen op de barrikades gestaan of in de greppels gelegen. OP geestelijk gebied kunnen we af en toe lekker met elkaar stoeien. Lichamelijk niet, dat redt zijn lichaam niet meer. En juist bij botsingen met de smeris, zette me dat voor heel nieuwe vragen. Bij een charge blijft hij achter. Mijn oude vertrouwde sprint werd dan onbruikbaar. Als een nono onbeholpen tegels stuk gooit kan dat op mijn kistjes al flink zeer doen. Door de dunlederen schoenen van mijn opa betekent dat een verbrijzelde voet, en het bejaardentehuis. Als hij gemept wordt kan ik me niet voorhouden dat opa pech had; daarvoor is onze lichamelijke ongelijkheid te groot. Ik kan ook niet de bewering over mijn hart krijgen dat het om de revolutie gaat en niet om de mensen (zoals de Knipselkrant). Dat zou aan mijn geweten knagen. Wat is er met me aan de hand? Noem het kortweg de menselijke maat. Ik voer aktie met mensen waar ik van hou (eng hè). Dat kan en wil ik niet verstoppen achter ideologies jargon. Over de verhouding tussen ideologie en de menselijke maat wil ik het hebben. Laat ik beginnen met de ideologie. De anti-imp stukken uit de brochure Solidariteit en verzet (die gedeeltelijk in de Bluf! en de Zwarte verschenen) waren nogal verschillend. Een gedeelte vond ik verhelderend. De schrijvers gebruikten de anti-imp theorieën om een bepaalde structuur en afhankelijkheid met de derde wereld te verduidelijken.

Een ander gedeelte verviel in vaag jargon met mistige ideeën die een soort maatlat bleek te zijn voor wat goed en fout is in de wereld. Hier begonnen voor mij de problemen. De kans bestaat dat de diskussie gaat over wie de juiste maatlat hanteert, en niet meer om een bepaald inzicht in een situatie te geven. Deze meetlattendiskussies draaien vaak uit op onwerkzame en onsmakelijke situaties. Iedereen die de verhalen over de Knipselkrant-arrestatie in de BRD heeft gevolgd weet dat. Met deze meetlattendiskussie sluipst vaak een heel opmerkelijk mechanisme mee; projektie. Hier volgt een korte, hopelijk duidelijke uitleg. De maatlat dient in de laatst genoemde artikelen voor het maken van een onderscheid tussen goed en kwaad. De bedoeling lijkt te zijn het goede te doen en het kwade te laten. Sterker nog: sommigen jagen het goede zo hard na, dat ze het kwade in zichzelf verdringen. Zoals bij zoveel verdringingsprocessen wordt het verdrongene geprojekteerd op iets buiten jezelf. Dat wordt het symbool van het kwade en mag met alle middelen bestreden worden bestreden. De lading van het kwade is versterkt: het gaat niet meer over een analiese die duidelijk maakt wat moet worden verbeterd, maar de eigen verdrongen emoties worden geprojekteerd op iets buiten jezelf. Dit laatste gaat samen met overreageren en een primitieve uiting van emoties.

.Deze projektie leidt tot een soort wapenwedloop: wie heeft de juiste maatlat. In de onderlinge diskussie bewijzen de ideologen dan dat zij een nog betere waarheid bezitten. Het goede wordt tegenover het betere geplaatst. De vijand van het goede blijkt dan niet meer het kwade te zijn, maar het betere. Goed tegenover beter ipv goed tegenover kwaad. Dit is onzin. Dit betekent dat deze ideologiën strijd is vervallen tot logiese onzin. Maar dat de mens geen logies wezen is wisten de meesten van ons al jaren.

Ben ik tegen het ontwikkelen van een ideologie? Nee. Ik ben er tegen dat een ideologie, die iets duidelijk moet maken, wordt misbruikt voor een stammenstrijd over de juiste maatlat. Ik ben er ook tegen dat een ideologie zover wordt doorgevoerd dat het zich vervreemd van de mensen die er mee moeten leven. Freek de Jonge stelde dit als de keuze tussen RAF of Baghwan. Voor mij verwaarloos je met beide één kant van dezelfde medaille. Of je ziet de menselijke maat over het hoofd (RAF), of je loopt voorbij aan je eigen politieke omgeving (Baghwan). Het gaat mij om beide.

De laatste tijd valt het mij op dat de Zwarte wordt overspoeld met een steeds taaiere ideologische brei. Neem nu eens de discussie over de binnenschippers. Misschien een wat late reactie, maar het gaat me meer om de wijze waarop in de Zwarte wordt geschreven dan de Zwarte 104 en 105. Iemand vraagt zich in Zwarte 104 af waar wij nu eigenlijk in de praktijk staan met als voorbeeld de binnenschippers. De schrijverster legt daarop uit dat we ons wel erg kieskeurig opstellen. Als reactie daarop verschijnt in Zwarte 105 een nauwelijks leesbaar stuk. Ik wil wat van de gebruikte termen noemen omdat ze vaag zijn in hun analiese, omdat ze uitblinken in onpersoonlijkheid en omdat ze tot niets verplichten. De schrijverster is zo vaag en **PERSOONLIJK** zo afwezig in het stuk dat je op je luie reet kan blijven zitten: het verplicht tot niets, behalve vaag gezever.

Hier komen wat termen: "De anti-imperialistische bevrijdingsstrijd in de perefierie", "de laat-kapitalistische welvaartmaatschappij nog in socialistiese zin om te kunnen buigen", "Een meer omvattende systeemanaliese en een strategie gericht op omwenteling van de fundamentele uitbuitingsverhoudingen", "De strijd tegen de imperialistische herstrukturering", "Internationalisme is een absolute voorwaarde voor het revolutionair proces hier, dus bewustzijn over de (van hier uit) georganiseerde internationale uitbuiting en onderdrukking.". De vraag die mij opkomt is: wat doet de schrijverster van dit artikel eigenlijk? Hij/Zij spreekt leuk voor eigen parochie, maar wat zijn de consequenties voor eigen doen en laten? Ik zie niets konkreets. Het is vaag gebabbel. Dat is mij te vrijblijvend, zeker op een moment dat iemand die vrijblijvendheid heel voorzichtig en indirekt, met het binnenschippersvoorbeeld aan de kaak stelt. Het abadacabra van de reactie in Zwarte 105 doet veel denken aan het inhoudsloze ritueel van een kerkdienst.

De mensen hadden wel iets meer te eten, maar de mentaliteit van terreur en verdeel en heers bleef bij de top bestaan. Zonder een radikale mentaliteitsverandering kan ik niets met een revolutie. Dat is roepen om vrijblijvend omwentelen. Een groep in de kraakbeweging die niet alleen praat maar ook doet is de PVK. Ook zij zijn erg revolutionair, maar niet radikaal bezig. Het gevolg is generaalsmentaliteit, seksisme en stalinistiese terreur. Op één punt is het jammer dat hun inhoudelijke kritiek niet meer aandacht heeft gekregen. Hun kritiek op revolutiekraaiers die wel in kroegen maar niet bij akties zijn te zien.

Ik had nog een praktische vraag aan de schrijverster als die van Binnenschippers 2 (Zwarte 105): Jij wilt je richten op de revolutionaire strijd, niet op de radikale. Kan je mij vertellen wat er sinds je geboorte in nederland of in je direkte maatschappelijke omgeving aan revolutie heeft plaatsgevonden? Wat is er omgewenteld? Volgens mij niets!

De logiese konklusie is dat die revolutie een ver van mijn bed show is, voor jou en voor mij. De revolutie is een doelgericht iets, radikaal bezig zijn is op een proces gericht waar jij en ik nu konkreet mee aan de gang kan gaan. Ik vind dat er heel wat zaken fundamenteel omgewenteld moeten worden. En mijn opa, om op hem terug te komen, vindt dat ook. Hij is daar al knap lang mee bezig. Wij willen geen ver van ons bed show: wij zijn nu konkreet bezig met als doel een hoop op de kop te zetten. Afhankelijk van het tempo kan je het dan revolutie (snel) of evolutie (langzaam) noemen. Als jullie (schrijversters zoals in binnenschippers 2) pas uit jullie stoel kunnen opstaan als er een revolutie voor de deur staat dan zijn jullie behoorlijk ongemotiveerd en konservatief van instelling. Zou je die instelling niet eens radikaal veranderen? Ik ben er niet voor alleen aktie te voeren en er niet over te praten. Het gaat mij om een evenwicht tussen praten en doen. Ik ben niet alleen in de snelheid van opa geïnteresseerd, maar uitsluitend abstrakte politieke bespiegelingen zeggen me weinig. Het gaat om een evenwicht tussen menselijke betrokkenheid en politieke analiese. De Zwarte staat de laatste tijd naar mijn smaak te vol met vrijblijvend praten en een abstrakte analiese. Vers bloed kan geen kwaad.

De kerken zijn terecht leeggelopen. De kerken wisten ook niet meer waar ze het over moesten hebben en de schrijverster op het eind kennelijk ook niet meer. De parochie waarvoor hij/zij preekt is klein: een groepje vrijgestelde jong-volwassen werklozen die zich tot een vaag abstrakt gebabbel beperken. Hij/Zij praat over zulke grote dingen dat er voor hem/haar absoluut niets konkreets ligt om mee aan de slag te gaan. En hij/zij wou dan het slapend revolutionair bewustzijn uit de slaap halen. Ik denk dat die mensen die uit hun slaap gehaald moeten worden gehaald de schrijverster een typische vrijgestelde intellektueel vinden: veel lullen en niets doen. Die zijn al te vaak door de sosjaal-demokratie gepakt om er bij hem/haar nog een keer in te trappen. Die mensen kijken naar wat je doet, niet naar wat je zegt. In het jargon zweert hij/zij bij revolutie en wijst hij/zij radikaliteit als te zwak af. Denk eens na over de betekenis van de woorden. Revolutie betekent letterlijk omwenteling, radikaliteit betekent letterlijk "aan de wortel". Omdat ik aan abstrakties alleen niets heb geef ik een voorbeeldje: In Rusland was er (1917) een grote revolutie. De top werd volledig omgewenteld maar de mentaliteit werd niet radikaal, aan de wortel aangepakt. Het gevolg was staatskapitalisme.

'n knuffel, een aktionist.

DEV RIMCI SOL

REVOLUTIONAIRE LINKS

Op 6 juli dit jaar vond in een koffiehuis in de Wijtenbachstraat (Amsterdam Oost) een schietpartij plaats. Daarbij vielen 2 doden, iemand die door Dev Sol sympathisanten als een fascist die in de mafia actief was omschreven werd en Ahmet Koksai, een militant van Dev Sol. Ahmet was bezig met een geldinzamelingsactie voor politieke gevangenen in Turkije en liep in de val die de mafia voor hem opgezet had, aldus politieke vrienden van Koksai. Er was een hongerstaking en parlementair-politieke actie van de PSP voor nodig om hem in Turkije te kunnen begraven. Vlak na de schietpartij begon de politie een hetze-achtige campagne tegen Dev Sol in de media. Een Turkse organisatie, gezinspeeld werd op Dev Sol, zou zich bezig houden met het afpersen van vooral gewone

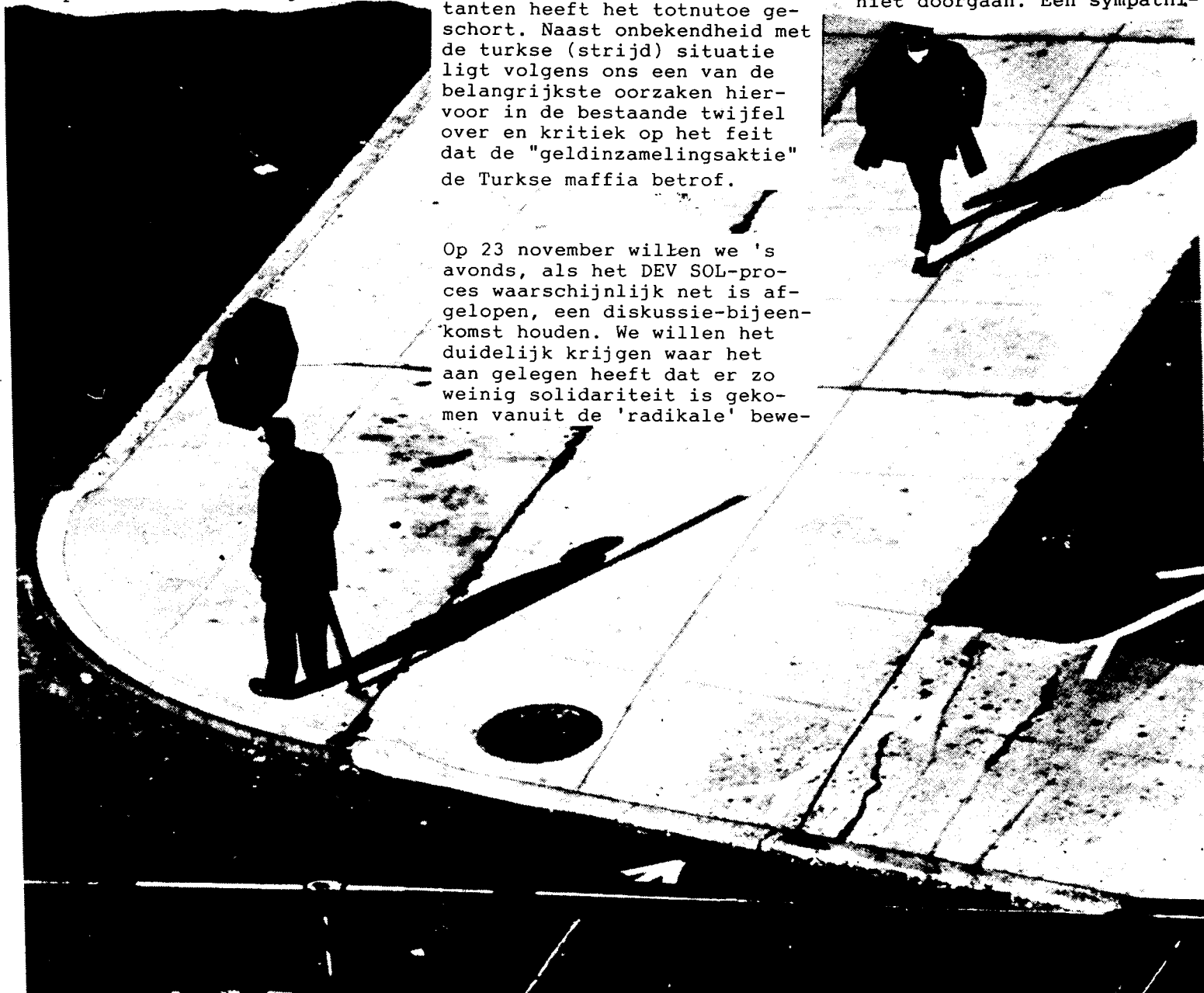
burgers en de schietpartij in de koffieshop moest in dat kader geplaatst worden. Slachtoffers en getuigen werden opgeroepen zich te melden. Over het feit dat de koffieshop in handen is van de Turkse mafia en over de relatie tussen de mafia en fascistische werd nagenoeg gezwegen. Het was de propagandistische voorbereiding op invallen en arrestaties onder leden van Dev-Sol die drie weken later inderdaad plaats vonden. Op 26-27 juli werden 9 huiszoekingen verricht en 9 mensen opgepakt, 1 gezochte bleef voortvluchtig. Van die 6 verdachten zitten er nu, in de Bijlmer bajus, nog drie vast. Op 1 november is er over deze zaak pro-forma-zitting (geweest). De echte show vindt plaats op 23 november a.s. Aan solidariteit vanuit de radikale beweging met de arrestanten heeft het tot nu toe geschort. Naast onbekendheid met de Turkse (strijd) situatie ligt volgens ons een van de belangrijkste oorzaken hiervoor in de bestaande twijfel over en kritiek op het feit dat de "geldinzamelingsactie" de Turkse mafia betrof.

Op 23 november willen we 's avonds, als het DEV SOL-proces waarschijnlijk net is afgelopen, een discussie-bijeenkomst houden. We willen het duidelijk krijgen waar het aan gelegen heeft dat er zo weinig solidariteit is gekomen vanuit de 'radikale' bewe-

ging. Waar de terughoudende reacties uit voortkwamen, de twijfels en waarom die niet politiek gemaakt werden, en rechtstreeks uitgesproken. Welke rol het gebrek aan informatie en achtergrondkennis speelde, de schijnbaar tegenstrijdige berichten in de media en de pamfletten. Wat eigenlijk de basis van (onze) solidariteit is, of zou moeten zijn.

Het belang van de dev sol zaak ligt vooral in het feit dat die zich voor onze neus afspeelt. Sterker noch: velen zijn er zelfs direkt in betrokken. Sympathisanten van deze beweging hebben zich op eigen initiatief in de subcultuur van de 'radikale' beweging begeven, op zoek naar politieke bondgenoten. In de zomer van 1987 zijn tientallen mensen betrokken geweest bij enkele acties, die (mede) door hen georganiseerd waren. De afgelopen maanden was de betrokkenheid een stuk minder. Enkele voorbeelden van reacties:

Een reeds geplande info/benefietavond over Dev Sol in een kraak-kafee mocht opeens niet doorgaan. Een sympathi-

sant van deze organisatie zou eerst een verklaring moeten geven omtrend de schietpartij en het afpersingsverhaal. Enkele mensen hadden veel kritiek op die beslissing. Nadat er een verhelderend artikel over deze zaak verschenen was, mocht de avond toch gewoon doorgaan.

Bij het oproepen voor een zwaaidemo via alarmlijn weigerden enkele ingangsnummers het bericht door te bellen. De opkomst was sowieso een absoluut dieptepunt: nul mensen.

In de grachtenkrant werd een zeer onsolidair stukje afgedrukt van "een verontruste amsterdammer". Daarin werd gesuggereerd dat sympathisanten van Dev Sol oneerlijk zouden handelen en ten onrechte gebruik maken "van de alarmlijn en kraakfaciliteiten e.d.". Bovendien werd botweg gesteld dat een schietpartij een "logisch gevolg" is van 'afpersingspraktijken'.

Op de eerdervermelde info-/benefiet werd door iemand demonstratief geweigerd te betalen voor "Dev Sol".

Een terugkerend element in de reacties was de eenzijdige eis om 'duidelijkheid' aan de sympathisanten van Dev Sol. Maar duidelijkheid waarover? Er is nauwelijks aangegeven waarmee men eigenlijk precies moeite had. De twijfels en vragen die mensen hadden werden bijna niet rechtstreeks uitgesproken. En als er een werkelijke politieke kritiek bestond, is die ook niet geformuleerd. Er werd gewoon een verklaring gevraagd, ongeveer zoals de smeris dat doet, waarbij dikwijls vergeten werd dat er daadwerkelijk een politie-onderzoek liep. Serieuze pogingen om n.a.v. het gebeurde tot een politieke discussie te komen zijn in feite niet ondernomen. Het gevolg was dat er vooral afstand genomen werd. En dat er ineens voorwaarden gesteld werden en grenzen getrokken. Wat die voorwaarden dan waren en waar die grenzen lagen werd echter absoluut niet duidelijk gemaakt.

Hoe absurd de eis om duidelijkheid aan de sympathisanten van Dev Sol was, wordt ook zichtbaar als je het vergelijkt met de RARA-zaak en de solidariteit met René. Er is immers niemand geweest,

die zijn/haar solidariteit met René afhankelijk heeft gesteld van (zijn antwoord op) de vraag of hij wel of niet iets met RARA te maken had. Een ander, vergelijkbaar voorbeeld is Frank Hofmann. Voor iedereen was bij beiden duidelijk dat het ging om een politieke aanval van politie en justitie op een strijdende beweging en dat alleen al daarom solidariteit noodzakelijk was. Volgens ons was dat in de Dev Sol zaak precies zo. De vraag is waarom de reactie dan zo anders was. We hebben geprobeerd de mogelijke oorzaken daarvoor op een rijtje te zetten. De twee belangrijkste oorzaken waren waarschijnlijk: het gebrek aan inzicht en kennis m.b.t. Dev Sol en de politieke verhoudingen in Turkije; en het feit dat voor ons (grootschalige) drugshandel/mafia-praktijken en de invloed daarvan veel verder weg staan, geen deel uit maken van onze dagelijkse werkelijkheid. Over deze twee aspecten zijn gelukkig verhelderende artikelen geschreven. Daarnaast spelen er een aantal aspecten mee, die te maken hebben met de politieke praktijk van de radikale beweging. Een belangrijke oorzaak van de terughoudendheid was wellicht ook dat het om een gewapende konfrontatie ging, waarbij de revolutionairen mogelijk hebben teruggeschoten. Dat raakt aan twee diepgewortelde historische eigenschappen van 'links' in de imperialistische landen: pacifisme en slachtoffer-solidariteit.

Ook al is geweld een middel geworden in de strijd van de beweging, die rond '80 ontstaan is, de invloed van het pacifisme is daarmee nog niet verdwenen. Het gebruik van geweld is tot nu toe meer een tactische keuze geweest dan een strategie. Er bestaat een grote weerstand de strijd met dezelfde scherpheid te voeren als de vijand dat doet. De angst voor de reactie is daardoor vaak sterker dan het gevoel te kunnen overwinnen. Dat is een belangrijke oorzaak voor de schijn van onoverwinnelijkheid van het systeem hier, het gevoel van machteloosheid dat mensen doet afhaken. Iets anders is de neiging eer-

der solidair te zijn met de slachtoffers van onderdrukking, dan met degenen die ertegen strijden. Het komitee-gevoel en 'klein links' zijn daarvan doortrokken. En het lijkt er vaak op dat de invloed daarvan ook binnen de 'radikale' beweging behoorlijk groot is. Een fundamentele oorzaak daarvoor is, volgens ons, het niet hebben van revolutionaire doelen en dito strategie. Het niet voeren van een offensieve strijd, waarbij de basis van internationale solidariteit ligt in de overeenkomst m.b.t. het doel van de strijd.

Tenslotte is er noch het meer algemene aspect van de invloed van de imperialistische propaganda, gezien de werking die de verhalen in de burgelijke media hadden.

Het gaat ons zeker niet om de verwarring op zich over deze zaak af te doen of te kritiseren. Die verwarring bestond waarschijnlijk bij iedereen, die niet goed op de hoogte was van de achtergronden. Dat gold ook voor ons, in eerste instantie. Waar het ons vooral om gaat is de manier waarop met die verwarring is omgegaan. Of mensen geprobeerd hebben dat op te lossen door eigen politieke criteria te ontwikkelen. Wij vinden dat dat te weinig gebeurd is. En dat is jammer, want zo wordt er weinig geleerd van zo'n zaak. Afstand nemen of cynies worden is dan een makkelijke reactie mischien. Een oplossing is het echter niet, integendeel.

De situatie op zich is voor iedereen wel bekend: heen en weer geslingerd te worden tussen een solidair gevoel en bepaalde twijfels over de ideologie en/of praktijk van strijdende bewegingen (van elders). Wij vinden het enorm belangrijk te proberen dergelijke tegenspraken op te lossen, politiek-prakties, omdat ze de ontwikkeling van internationale solidariteit belemmeren. De kern van het probleem ligt primair bij onszelf, in de strijd die we zelf voeren. "Solidariteit is strijd" staat ergens op een spandoek. Andersom betekent dat, dat we alleen in en door strijd problemen rond solidariteit kunnen oplossen. Discussies over solidariteit moeten uitgaan van de strijd die ieder zelf voert.

**VOOR INTERNATIONALE SOLIDARITEIT
EN
REVOLUTIONAIR VERZET
DE ZWARTE 17**

Nieuwe technieken in relbestrijding.

Tijdens de opstanden in Palestina, Seoul en Chili het afgelopen jaar zijn verschillende nieuwe technieken van relbestrijding toegepast, vaak met doden en zwaargewonden als gevolg. Jansen & Janssen geeft een beknopt overzicht en beschrijft enkele moderne producten die de wapenfabrikanten op de markt brengen.

In Zuid-Afrika werd tot voor kort de Casspir, een pantservoertuig dat door de Zuidafrikanen was ontwikkeld voor de oorlog in Namibië, veel ingezet bij de onderdrukking van rellen in de townships. De minister van openbare orde, Adriaan Vlok, presenteerde eind vorig jaar aan de pers het nieuwe relbestrijdingsvoertuig voor de jaren negentig, de Nongkai (vredestichter). Zoals de naam al zegt is de Nongkai minder militaristisch van uiterlijk dan de Casspir, die volgens Vlok sommigen de indruk had gegeven dat de politie de agressor was bij de onlusten. Het nieuwe voertuig mag dan in een vriendelijke kleur gespoten zijn, de moorddadige capaciteiten zijn er niet minder om. Het heeft een speciale voorkant om barrikades te kunnen ruimen, het kan draad knippen en is uitgerust met een lier om zich uit valkuilen te kunnen trekken.

De Zuidafrikaanse relbestrijders zijn niet kinderachtig als het om repressie van protesten gaat, maar hun benadering is tot nog toe tamelijk recht voor z'n raap. Demonstranten worden met traangas bestookt, maar ook met hagelgeweren en gewone geweerkogels. In de nabije toekomst zal echter ook in Zuid-Afrika de innovatie toeslaan: op een beurs in Chili in maart van dit jaar toonden de Zuidafrikanen een voertuig dat in 15 seconden 140 meter scheermesjesprikeldraad kan leggen, waarna de draad onder stroom kan worden gezet. Verder presenteerden ze automatische lichtgewicht schrootgeweren en een automatisch rubberkogel- en traangasgeweer. Het topmodel op dit gebied is de mede door de Zuidafrikaanse politie ontwikkelde Slingshot, een machinegeweer op een pantservagen: 170 rubber kogel per minuut, elke kogel weegt 100 gram.

Een concurrent op de wapenmarkt is Israël. De speciale instructies aan de Israëlische militairen om de handen en jukbeenderen van Palestijnen te verbrijzelen deed veel mensen gruwelen, maar het was maar een voorbeeld van de terroristische methoden waarmee de Israëli's de Intifada onderdrukken. Sinds december 1987 zijn er meer dan 300 doden gevallen de meesten door geweerkogels. Volgens Amnesty International vielen er echter zeker 40 doden door traangas, en verschillende doden door plastic en rubber kogels. Het aantal miskramen is door de intensieve inzet van traangas hoog. Veel gebruikt zijn de zogenaamde reduced-energy bullets, aluminium kogels met minder kracht, die echter op korte afstand dodelijk zijn gebleken. Begin dit jaar werden vanuit helikopters clusterbommen uitgeworpen, die bij explosie vele rubber kogels over een groot gebied verspreiden. Verder werd onder meer gebruik gemaakt van een kiezelstenenkanon en diverse soorten oorlogsgas. Gas werd verspreid door granaten, kanonnen, vanuit helikopters en uit spuitbussen. Volgens VN-dokters ter plaatse werd behalve traangas ook een spierverlamvend gas gebruikt, en een type gas dat geheugenverlies en slapeloosheid veroorzaakt.

Ook de Zuidkoreanen hebben diverse soorten gas ontwikkeld. In Seoul worden vanuit voertuigen traangasmachinegeweren ingezet die 100 patronen per minuut verspreiden. De Koreaanse versie van CS-gas is veel sterker en meestal opgelost in methyleenchloride, zodat het uren doorwerkt. Verder wordt traangas vaak gebruikt in combinatie met "pepper fog", een poedervormig middel dat zeker zo lastig is. Veel tweedegraads brandwonden door de hoge concentraties en 2 doden door scherven van traangasgranaten waren onder meer het gevolg.

Traangas wordt in Chili veel ingezet bij relbestrijding. Ook daar stierven mensen aan granaatscherven in hun buik en gasvergiftiging, en vielen veel zwaargewonden door rubber kogels. In 1986 gebruikte het Chileense leger volgens doktoren giftige gassen tegen demonstranten, die inwendige bloedingen en zwellingen aan het strottehoofd en de longen veroorzaakten. In Santiago is gebruik gemaakt van een gigantische stroboscoop op een pantservagen. Het wapen zou het alfaritme

van de hersengolven verstoren met miselijkheid, hoofdpijn en zelfs epileptische aanvallen als gevolg. De politie kreeg voor de gelegenheid speciale oogbeschermende maskers uitgereikt.

In diverse landen worden nog andere wapens ingezet. In de Verenigde Staten is de Taser bij de politie populair geworden, een apparaat ter grootte van een zaklamp dat een projectiel met weerhaakjes

afschiet. De haakjes blijven in de kleding hangen, waarna via een draad 46.000 volt aan het slachtoffer wordt toegediend.

Tijdelijke verlamming is het minste gevolg: afgelopen september stierven in Californië twee mensen door een Taser. In Nederland is het ding vooralsnog legaal. De elektrische wapenstok is sinds jaar en dag veelgebruikt bij de Amerikaanse politie, evenals CR-gas,

zes keer zo krachtig als CS en langdurig werkend. Ook in Groot-Brittannië is CR het standaard relbestrijdingsgas. De Britse firma Amac brengt futuristische voertuigen in vrolijke kleuren op de markt, waarbij waterkanon, rubber kogel-kanon, elektrische karrosserie en allerlei video- en mikrofoonssystemen in één voertuig gecombineerd worden. Ook "geluidsbazooka's", waarmee men lage pulserende tonen met zeer groot vermogen op de menigte kan richten, zijn op de markt.

Om instant-barrikades te maken (door de politie dan) zijn er diverse producten ontwikkeld. De bekendste oplossing is de "Instant Banana Peel", een middel dat het wegdek urenlang spiegelglad maakt. Ook wordt er geëxperimenteerd met chemische- en schuimbarrikades, vermengd met irriterende stoffen. Een variant op het waterkanon is een machine die korte stoten water afvuurt met zeer hoge druk, wat een knock-out effect heeft op de ontvangende partij. Verschillende bedrijven bieden inmiddels waterkanonnen met een elektrische lading op de straal. Het klassieke waterkanon is inmiddels door bedrijven als Renault en Mercedes geperfectioneerd. Een modern voertuig als de WwE 9000 van Mercedes, die in de BRD ingezet wordt, heeft meerdere waterkanonnen en levert maximaal 16 bar druk. Reikwijdte van de stralen is daarmee 65 meter; de gevolgen in

de BRD tot dusver zijn gebroken ribben en ledematen, inwendige bloedingen, blindheid, hersenschuddingen en nierbeschadigingen. Inzet van waterkanonnen wordt in de moderne relbestrijding geprefereerd boven de ouderwetse knuppelarij: het ziet er minder agressief uit, het levert geen gewonden op bij de politie (behalve tot nu toe één provocateur) en het is veel effectiever.

Uiteraard kunnen allerlei irriterende stoffen en verf bijgemengd worden, wat al vele tweedegraads brandwonden opleverde. Ondanks de levensgevaarlijke uitwerking zijn dergelijke voertuigen meerdere malen tegen zitblokkades ingezet op afstanden van minder dan tien meter. Ook de Amsterdamse politie heeft inmiddels zulke moderne waterwerpers aangeschaft, maar ze hebben

RENAULT
Vehicules Industriels

beloofd dat ze terughoudend zullen zijn met de waterdruk.

Hoewel er in Nederland vaak is gebakkeleid over het gat tussen de wapenstok en het pistool lijkt het er nu op dat de politie het hier met CS-gas, de nieuwe harde wapenstok, honden en aanhoudingseenheden-nieuwe stijl voorlopig wel even kan uitzingen. Zoveel wordt er nou ook weer niet gereld de laatste tijd. Het is echter wel veelzeggend om te zien hoe regeringen te keer kunnen gaan in een andere situatie, wanneer het verset groot is en de publieke opinie geen probleem. Alleen de techniek lijkt dan de grenzen te bepalen, en die grenzen verdwijnen naarmate morbide geesten alles wat er te bedenken valt kunnen ontwikkelen in de laboratoria van de bedrijven die winst maken uit repressie. In hoeverre in Nederland aan deze handel wordt meegewerkt zal in een volgend artikel worden beschreven.

Veel informatie voor dit artikel komt uit "The science of suppression", een artikel in het novembernummer van South.

DIVISION EQUIPEMENT

8, Quai Léon Blum - 92156 SURESNES Cedex - FRANCE
Tél. (1) 47.72.33.33 - Télex 620 567 F.

"DAS LEXICON DER GEMEINHEITEN"

Een recensie van Jansen & Janssen Boekenservice

Vorige maand verscheen in de BRD een boek, dat prima zou passen in de roemruchte Methoden & Technieken-traditie van wijlen de Bluf! Het is een verzameling van tientallen tips en voorbeelden van subversieve en destructieve praktijken. Dit stukje is bedoeld als recensie, maar omdat het leuk is om wat voorbeelden uit het boek te geven is het wat langer geworden dan gebruikelijk.

Het boek bevat zoals gezegd "gemeenheden", smerige truuks en pesterijen, maar voor de echte doorgewinterde pestkop a la Joost van Steenis is er natuurlijk weinig nieuws in te vinden. De wat minder ervarenen die toch eens iemand een hak willen zetten, vinden allicht wat van hun gading. Bovendien prikkelt het boek de fantasie en zet het aan tot leuke discussies. Het moet gezegd dat de beschreven voorbeelden, zo'n 200, nogal eens melig zijn. De Duitse humor haalt het nu eenmaal niet bij de Britse. Pesterijen in en met de burokratie zijn oververtegenwoordigd, maar misschien is daar bij de burens rechts ook meer aanleiding toe. Hier volgt een aantal voorbeelden.

- DE RECENSIE. Je koopt nooit nieuwe boeken, want zodra er een interessant boek uitkomt, vraag je het ter bespreking in een of ander obscuur blad aan. Wordt bijna nooit gecontroleerd, en als je eenmaal op de recensie-lijst van een uitgeverij staat krijg je vaak alle nieuwe uitgave opgestuurd. Werkt ook goed bij buitenlandse uitgeverijen. Maak wel een mooi briefje.

- DE PENETRATIE. Wanneer eenmaal duidelijk is, welke persoon je tegenstander is in een bepaald conflict (huisjesmelker, industrieel,

hoge ambtenaar) ga je, evt. met steeds wisselende mensen, hem of haar voortdurend voor de voeten lopen. Bij het sporten, bij het winkelen, in het theater, op reis, voortdurend zit er iemand naast hem of haar die een discussie begint. Bij het thuiskomen zit er iemand bij de garage, de kat loopt weg en wordt teruggebracht door iemand die weer een discussie begint. Mits subtiel toegepast is dit niet strafbaar. Wel erg zwaar voor het slachtoffer.

- DE AUTO-UITLAAT. Dichtspuiten met PUR-schuim. Effektief: de auto start niet meer en de oorzaak is moeilijk te vinden.

- DE KOMPROMITTERENDE BRIEF. In een vensterenveloppe wordt een brief gestuurd aan een hoge ambtenaar o.i.d., waarbij het woord "persoonlijk" onder het adres net niet door het venster zichtbaar is. De inhoud is compromitterend, bijvoorbeeld "Heden hebben wij uw speelschulden ten bedrage van f15.000,- overgenomen van die-en-die", getekend incassoburo zus-en-zo. De brief wordt geopend op de postkamer, de korte-inhoud wordt gelezen en de rest gaat vanzelf.

- Diverse VERKLEEDTRUUKS. Een imposante industrieel komt bij een gemeentelijke dienst en toont zich geïnteresseerd in een hopeloos industrieterrein. Hij heeft wel een onfris bedrijf, maar daar praten heren niet over. De wethouder wil meteen een afspraak met hem en biedt allerlei financiële lekkertjes (van onze belastingcenten!). Schandaaljournalistiek van muurkrant-nivo.

- Diverse tips met LIJM. Blijkt ongekende mogelijkheden te bieden in de samenleving. Sloten natuurlijk, maar ook munten in automaten, compleet verlijmd deurstijlen, fotokopieermachines, computers en liften.

- De GRATIS MONSTERS. Uit Tai-Wan maar ook van Nederlandse bedrijven blijken talloze leuke monsterpakketten te bestellen, wanneer men zich voordoet als wederverkoper of importeur.

- De KNOFLOOK-SOLICITATIE. Men is keurig, voorkomend en heeft de juiste opleiding. Toch wordt de baan geweigerd: de tevoren gekonsumeerde knoflookteentjes geven de doorslag.

- Diverse tips voor WINKELDIEVEN. Zoals de opvallende nep-dief, die met een scene de aandacht afleidt van een grootschallige jatpartij door anderen.

- De mogelijkheden van een VALSE PERSKAART. Kort tevoren opbellen als journalist van een medium van buiten de stad. Geen briefwisseling, men dient zich te melden bij de receptie en komt meestal zonder problemen binnen.

- De ROOKMELDERS. Een beetje rook onder zo'n ding zet fontein en alarminstallaties aan.

- Met een actiegroepje achter de SOCIALE RECHERCHEURS aan. Allerlei variaties: Stickers, lekke banden, "gezelschap houden" etc.

- In een ELEKTRICITEITSMAST hangt ineens een onduidelijk pakket. Autowegen afgezet, stoom eraf, en het pakket wordt door de brandweer op spektakulaire wijze uit de mast gespoten.

- De AUTO van meneer de directeur blijkt bij het weggrijden aan een putdeksel vast te zitten. De schade is aanzienlijk.

- SPIEGELS zijn op zonnige dagen bruikbaar tegen helikopters en camera's.

- Op een rustig moment worden met grote spijkers gaatjes gemaakt in het ASFALT. De lege gaatjes blijven onopgemerkt, maar kunnen bij gelegenheid snel gevuld worden met spijkers zonder kop, die een onzichtbare barriere vormen.

- Variant: STALEN NAGELS in de bomen van een bedreigd bos doen de bomen geen kwaad, maar de kettingzaag wel.

- Het VISITEKAARTJE; mits professioneel gemaakt, opent deuren en geeft standing.

- Kleine STEMPELTJES EN BANKBIJETTEN geven, mits voldoende verspreid, de mogelijkheid om massaal een mooie boodschap te brengen: RENE VRIJ! De bank moet de aldus beschadigde biljetten allemaal innemen en vervangen. Een beurskracht is het gevolg.

- Verschillende tips worden gegeven tegen persoonsregistratie, pincodes etc. en om burocratieën vast te laten lopen door onduidelijke briefwisselingen.

Het boek: "Das lexicon de gemeinheiten" herausgegeben von Fritjof Limes, Eichborn, Frankfurt am Main 1988. 160 pag. Prijs ongeveer twintig mark. Verkrijgbaar in de betere Duitse boekhandel en vast te bestellen via Slagerzicht en Sjakoo.

**DE VOLGENDE DRIE BLADZIJDEN
GAAN OVER DENEMARKE; HET EER-
STE STUK KOMT UIT KOPENHAGEN
EN GAAT OVER REPRESSIE N.A.V.
SHELL-AKTIES.
DAARNA VOLGEN EEN SOLIDARITEITS
VERKLARING ROND RENE EN
EEN ROND DE HAFENSTRASSE**

VERZET ONDANKS REPRESSIE

DENEMARKE/NEDERLAND

Met de achtergrond van de discussies die dit voorjaar plaatsvonden en vanwege de gebeurtenissen rondom het verzet tegen SHELL en apartheid in Nederland willen we proberen de discussie over repressie d.m.v. deze bijdrage weer naar voren brengen.

Na de invallen en de gewelddadige pershete tegen ons afgelopen winter zijn we binnen de autonome scene voor het eerst gaan discussiëren over wat het voor ons betekent als de smeris heftig op ons verzet reageren, en hebben we geprobeerd hier gezamenlijk positie tegen in te nemen. Rond deze tijd liepen er verschillende discussies over wat voor ons de beste positie zou zijn met het oog op invallen, arrestaties, verhoor, etc. Er onstond een meningsverschil, sommigen vonden dat je absoluut zou moeten zwijgen (onder verhoor, in de rechtszaal, etc.), anderen meenden dat je de situatie in relatie met je eigen situatie zou moeten beoordelen. In het licht van deze meningsverschillen en het feit dat we op het moment niet langer "direct met repressie gekonfronteerd worden", stopten de discussies, zoals dat in onze scene zo vaak gebeurde in het verleden.

We geloven dat één van de redenen dat ze stopten, is dat we te veel nadruk legden op het al dan niet zwijgen, i.p.v. te discussiëren over repressie en haar implicaties, eerst landelijk, dan internationaal, en d.m.v. deze discussies te komen tot een gezamenlijke manier van reageren wat betreft repressie. Een andere fout was, dat we er problemen mee hadden het 'hier', Denemarken, als uitgangspunt te nemen. In plaats daarvan zagen we de dingen door wat er gebeurd was in landen als W-Duitsland. Een feit dat voor ons centraal staat, is dat het konsept van repressie en haar implicaties voor het politieke verzet, geen onderdeel van ons bewustzijn en onze praktijk is geweest - en dat eigenlijk nog steeds niet is. Om een politieke stellingname te nemen t.o.v. bijvoorbeeld een rechtzaak, leek voor velen van ons iets zeer overweldigends te zijn.

Hierom is het onze bedoeling te proberen deze discussies weer te heraktivieren, ten eerste en vooral omdat het van vitaal belang is dat we een bewustzijn over repressie ontwikkelen. Het ontwikkelt zich nog steeds om ons heen, ook al word je er niet direct mee gekonfronteerd in de vorm van gevolgd worden, af luisteren van ruimtes of telefoons, pogingen om uit te vinden wie waaraan meewerkt, wie waar woont, etc., maar ook om hier het verzet te ontwikkelen. We geloven dat het cruciale implicaties heeft voor hoe het verzet hier verder gaat en hoeveel duidelijkheid wij hebben over wat repressie inhoudt en onze relatie ermee. Een voorbeeld van hoe weinig duidelijkheid er bestaat, is dat alle directe acties ophielden na de golf van repressie in de winter van 1987.

Eén van de redenen dat we de discussies in dit artikel weer wilden oppakken, is dat we repressie niet zien als iets dat alleen de kraakbeweging raakt, en de autonome beweging, maar iets dat alle andere politieke activistes/n aanvalt. We zien het als een mogelijkheid om repressie breder te bediscussiëren met andere politieke groeperingen. Om zo een meer alomvattend en duidelijk beeld te krijgen.

Na deze inleiding volgt een bijdrage over wat er in Nederland gebeurde m.b.t. Shell, Rara en repressie aldaar, daarna een poging om deze inleiding te verdiepen en te versterken. De reden dat we ervoor gekozen hebben om op deze manier te schrijven is dat we willen proberen de ervaringen internationaal te beschrijven, vooral omdat het in het verleden vaak zo was dat "dingen" uit het buitenland alleen op zichzelf stonden, zonder dat er een poging werd gedaan dit in verband te brengen met ons eigen verzet hier.

VERSLAG UIT NEDERLAND

Dit is een verslag van wat er in Nederland is gebeurd; de Rara-acties, verhoren, de manifestatie en het proces. Wij vonden het zinloos dit gedeelte te vertalen omdat jullie dat al weten.

VERZET ONDANKS REPRESSIE

Om in staat te zijn enkele van de dingen uit de inleiding te versterken, is het nodig om in het kort enkele voorbeelden te geven van hoe repressie zich manifesteert en wat de gevolgen ervan zijn. We zijn altijd met de smeris gekonfronteerd geweest en zagen ze als onderdeel van de vijand,

maar het is pas sinds enkele jaren dat we ons realiseerden dat het niet alleen een gevecht tussen hen en ons op straat is, maar dat er van zowel de smeris als de staat pogingen worden gedaan om ons, als zijnde gevaarlijk voor het systeem dat zij beschermen en in stand houden, te registreren. Dit kwam tot uitdrukking door de manier waarop de repressie is uitgevoerd. Ze hebben veel invallen uitgevoerd, arrestaties gedaan, nieuwe strafwetten doorgedrukt, registraties bij de grens, het volgen van mensen, af luisteren van ruimtes en telefoons, pers-kam-pagnes in de vorm van "terroristen", kriminalisering van politieke activisten, verhoogde politiebevoegdheden, speciale onderzoeksteams (in dezelfde vorm als het LCT in Nederland), met het doel intensieve onderzoeken te verrichten met als resultaat de ondervragingen van grootouders en van oppervlakkige bekenden. De methodes die de politie hier heeft gebruikt, zijn bijna niet te onderscheiden van die, beschreven in het vorige gedeelte over repressie in Nederland, zelfs tot in details zoals de manier waarop ze "bewijzen presenteren" is erg gelijkend, waarbij los ondersteunde bewijzen (aanwijzingen) ondersteund worden door het feit dat de aangeklaagde politieke actie is. De overeenkomsten in hun methoden ondersteunen de theorie dat ze nauw samenwerken over de grenzen heen.

Het is zeer waarschijnlijk dat dit werk binnen TREVI (EG-smeris-samenwerking) wordt uitgevoerd, omdat het leeuwendeel van het onderzoek in Denemarken door een speciale groep ("DE Shell-groep") wordt uitgevoerd, wat onder directe controle staat van de landelijke smeris-chef, Ivar Boye, die de afgevaardigde van Denemarken is binnen het TREVI-overleg, onder het nivo van de ministers.

Wij zien de coördinatie en groei van de repressie als een reactie

op de continuïteit en de mate waarin het verzet zich heeft ontwikkeld. De gekoördineerde actie tegen 27 Shell-stations en de continue Shell-activiteiten betekenden dat de staat zich realiseerde dat het niet mogelijk was het verzet in stilte te negeren en te smoren, en om tegelijkertijd normaal onderzoek te verrichten.

In het voorjaar van '87 veranderden ze de strategie naar de "harde lijn", dat is: speciale teams, meer bevoegdheden, "rubber" (rekbare) paragrafen, dat is een

politiek onderzoek, terwijl tegelijkertijd de media over gaat van het minimaal aandacht aan akties besteden, naar het schrijven over "terreur". Dit is echter slechts een onderdeel van de discussie over welke voorwaarden repressie aan het verzet stelt, een verduidelijking die van vitaal belang is, zo dat het verzet niet ophoudt op het moment dat de repressie verschijnt. Als dat gebeurt hebben ze precies dat bereikt wat ze wilden, een kriminalisatie van het verzet, waarbij wij in een totaal hulpeloze situatie achterblijven. Dit is te zien als je terugkijkt naar tijden dat de repressie echt hard heeft toegeslagen, waarbij wij geheel in het defensief werden gedwongen, en wij zien dit als een uitdrukking van de onduidelijkheid onder ons. Deze onduidelijkheid is wel begrijpelijk omdat het konsept om stelling te nemen tegenover repressie als onderdeel van het politieke verzet voor ons relatief nieuw is, en wat dat betreft is het veel te snel gegaan gezien het feit dat we teveel geneigd waren West-Duitsland als voorbeeld te gebruiken.

We kunnen dit niet onvoorwaardelijk doen, de situatie is daar anders. Zij kennen sinds de laatste 10 jaar, sinds de moord op de RAF-leden in het midden van de jaren '70, repressie als onderdeel van het politieke verzet. Dit betekent natuurlijk niet dat we geen gebruik van hun ervaringen kunnen maken. Zoals met veel dingen in relatie tot het ontwikkelen van het verzet is dit een langdurig proces, en dit bewustzijn kan alleen door discussies verkregen worden, en het is vaak het geval, zowel voor ons als voor andere politieke activisten, dat meningsverschillen deze discussies stoppen. Dit is verkeerd, omdat door deze meningsverschillen de mogelijkheid voor een ontwikkeling naar voren komt.

Er zijn veel manieren om stelling te nemen tegenover repressie. Eén ervan is te zwijgen (onder verhoor, in de rechtbank, etc.). Maar we zijn er niet in geslaagd een algemene praktijk ervan te maken, omdat sommigen voelden dat het hen werd opgedrongen. Het doel is een basis te creëren voor een kollektieve politieke positie tegenover repressie, en niet dat we tot iedere prijs onze mond dicht houden en dat we in staat zijn een politiek proces te voeren, maar dat we, door discussies, het als noodzaak gaan zien in relatie tot ons verzet. Hiervoor is het noodzakelijk dat we begrijpen waar we

voor/tegen vechten, dat betekent dat we meer duidelijkheid krijgen over onze politieke identiteit, een betere samenhang, continuïteit in ons verzet krijgen en onze angst en geloof in autoriteit vernietigen. Eén van de meest duidelijke keren dat we ons tot repressie verhouden, is als mensen in de bajes zitten; we hebben dit verschillende keren gedaan, in de vorm van demo's bij de bajes, brieven en bajes-radio's. Dit is zowel voor degenen binnen, als voor ons buiten zeer krachtig geweest. Het is van vitaal belang dat we krachtig naar buiten treden als iemand achter de tralies wordt gezet. Soms is het moeilijk geweest omdat we bang waren voor onze eigen veiligheid en voor de veiligheid van degene die vastzat, maar we voelen dat het belangrijk is dat we iets doen om te voorkomen dat we geïsoleerd raken en gekriminaliseerd worden. We hebben ervoor gekozen dit artikel te eindigen met een voorbeeld van hoe je een politiek proces kunt voeren als een grondslag voor verdere discussie.

ERVARINGEN VAN MIJN RECHTZAAK

Een jaar geleden werd ik gearresteerd i.v.m. een aktie tegen Shell. Detentie, isolatie, invallen en al dat soort dingen die we zo goed zijn gaan kennen. De aanklacht was "vandalisme van aanzienlijke afmetingen", plus een eis van compensatie voor Shell voor de som van 100.000 Deense kronen. Toen de zaak voorkwam bij de politierechter, besloten ik en enkele anderen de rechtzaak te politiseren; we zonden een verklaring naar de pers, drukten pamfletten en riepen op tot een "in een cirkel lopen"-demo, waar we een stapel kartonnen borden voor hebben gemaakt. (De zaak werd de volgende dag in de pers besproken). Ik werd veroordeeld tot 20 dagen gevangenisstraf en tot het betalen van 91.000 Deense kronen ter compensatie.

Ik ging tegen de veroordeling in hoger beroep en het kwam voor het gerechtshof, weer zonden we verklaringen rond naar de pers, drukten pamfletten en hielden een protestbijeenkomst, (dit werd ook door de pers besproken). De rechtzaak zelf was een totale parodie, vooral de discussie over de hoogte van de compensatie in verhouding tot de vernielde goederen-- zouden de goederen 3 of 5 weken gelucht hebben kunnen worden i.p.v. ze gelijk weg te gooien, kun je snoepjes nog ver-

kopen als ze aan elkaar plakken, was een "weekend-sex" blaadje aantrekkelijk als het naar boterzuur stinkt, etcetera? Zij discussiëren over snoepjes, terwijl mensen in Zuid-Afrika kogels proeven en er aan sterven. Het gerechtshof verminderde mijn straf naar 14 dagen en de eis ter compensatie naar 72.000 D.Kr., wat aan Shell betaald zou moeten worden.

Nu volgt de beoordeling, de uitvoering van mijn proces zoals we dat gedaan hebben, met de vraag of het feit dat we het gepolitiseerd hebben, enige invloed op de uitspraak gehad heeft. In mijn ogen hebben de activiteiten in verband met mijn proces geen enkele konsekwentie gehad voor de strafmaat, noch bij de strafrechtbank, noch bij het gerechtshof. In de strafrechtbank waren we met z'n tweeën en kregen we dezelfde straf opgelegd, de één niet meer en niet minder dan de ander. Dat mijn straf in het gerechtshof, tegen alle verwachtingen in, verminderd werd, ligt gedeeltelijk aan het feit dat het een beroepszaak was (meer rechters) en het wijst er gedeeltelijk ook op dat de politieke motivatie van de "beschuldigde" een rol speelde. Misschien was het zelfs de sfeer die in de rechtszaal hing die de uitkomst bepaalde, het was ontspannen en af en toe zelfs vermakelijk. Maar natuurlijk kunnen de sfeer en de diverse symbolen antipathieën hoogstens enkele gevoelens onderstrepen. En mijn gevoelens waren dat de raad en de rechters me gunstig gezind waren. De activiteiten hebben me een kracht gegeven in het begrijpen van wat verzet, politieke continuïteit en ook kollektiviteit betekenen, en vooral wanneer de konsekwenties van politieke activiteit een rechtzaak en veroordeling zijn.

FRONTLINE INFO

Op 11 april waren er veel invallen in Amsterdam, Holland. Tijdens deze invallen werden 8 mensen gearresteerd en aangeklaagd lid te zijn van de RARA (Revolutionaire Anti Racistische Aktie). Rara heeft de afgelopen jaren gestreden tegen multinationals die het apartheidsregiem in Zuid-Afrika ondersteunen. Dit hebben ze met succes gedaan. Onder andere heeft Makro (bezit van de multi SHV) zich uit Zuid-Afrika teruggetrokken. Zeven van de acht gearresteerden werden al snel weer vrij gelaten, maar één van hen zit nog steeds vast. De smeris beweert "technies bewijs" tegen hem te hebben. Vandaag, woensdag 28-8-'88, zal hij veroordeeld worden.....

Of hij nou schuldig is of niet is voor ons niet belangrijk. Wat belangrijk is, is het feit dat de autoriteiten al hun macht gebruiken om de anti-apartheidsstrijd te stoppen. In dit licht zijn de arrestaties ook een aanval op ons. Een aanval op ons, omdat nationale grenzen ons niet scheiden, noch het feit veranderen dat we voor hetzelfde vechten. En dat geldt overal; Kopenhagen, Johannesburg, of Amsterdam.....

Vannacht hebben we onze solidariteit getoond met de gearresteerden van 11 april en vooral met René die vandaag veroordeeld zal worden.

We hebben de "Private Bank" in Norrebrogade 82 aangevallen met verf. We hebben de ruiten vernield en stinkbommen (boterzuur) naar binnen gegooid. PRIVATE STANK, stinkt nu... bijna net zo erg als apartheid. We hebben Private Bank gekozen, omdat het zorgt voor de racistiese winsten van Shell. Dit doen ze niet voor de lol, maar omdat ze er een fortuin mee verdienen. Shell is de naaste ondersteuner van het Zuid-Afrikaanse racisties regiem. Wij willen Shell HIER aanvallen en isoleren. Daarom eisen we dat Private Stank haar samenwerking onmiddellijk beëindigd. Er is een oorlog in Zuid-Afrika en er bestaan geen excuses daar geen positie tegenover in te nemen. Vooral niet hier waar de smerige firma's, die aan de oorlog verdienen, hun basis hebben.

We roepen iedereen, op, om op welke manier dan ook, van zich af te slaan tegen de ondersteuners van Zuid-Afrika hier en om op die manier de zwaartestrijd en de strijd voor bevrijding hier te versterken.....

AMANDLA!

Militante
Aktivister
Mod
Apartheid

(Militante Aktivisten Tegen Apartheid)

SOLIDARITEIT MET RARA
BURN SHELL TO HELL
DEATH TO A MULTI

Op dezelfde dag dat de Palestina-leus in de Hafenstrasse werd overgeschilderd, werd aan het Jeugdhuis in Kopenhagen een groot spandoek opgehangen met dezelfde tekst als de leus op de muur in de Hafenstrasse, volgens de logica: wat ze op één plek wegnemen, duikt dan ergens anders weer op. Wij blijven!

's Nachts werden meerdere supermarkten met stenen en spuitbussen aangevallen. De bijgaande verklaring:

"Donderdag hebben de zwijnen nog een keer een wandschildering op één van de gekraakte huizen in de Hafenstrasse, Hamburg, overgeschilderd. Op de muur stond:

BOYKOTTIERT ISRAEL, WAREN, KIBBUZZIM + STRANDE

PALESTINA, DAS VOLK WIRD DICH BEFREIEN!

REVOLUTION BIS ZUM SIEG.

In solidariteit met de mensen in de Hafenstrasse en met de opstand in Palestina hebben wij de afgelopen nacht de supermarkketens IRMA en BRUGSEN aangevallen, omdat zij nog steeds handel drijven met Israël, en daarmee meedoen aan de onderdrukking van en moord op het Palestijnse volk. Als de zwijnen de Palestina-leuzen overschilderen, is dat zowel gericht tegen de Hafenstrasse, als gekraakte huizen, én tegen de solidaire en anti-imperialistische praktijk die zich daar ontwikkelt.

Hafenstrasse is niet het enige dat de realisering van de Europese Unie der imperialisten in de weg staat. TREVU (samenwerking van smeris in EG-verband) kwam in april in Kopenhagen bijeen, waar ze een gemeenschappelijke bestrijding van gekraakte huizen in heel West-Europa planden. En de Hafenstrasse is nr.1 op hun lijst. Maar de afgelopen nacht hebben we laten zien dat we tegen de plannen van de zwijnen ingaan, en dat ze de solidariteit met Palestina niet kunnen verstommen door de leuzen over te schilderen.

SOLIDARITEIT MET ALLE GEKRAAKTE PANDEN IN WEST-EUROPA
SOLIDARITEIT MET RENÉ uit Holland, politieke gevangene uit de anti-apartheidsbeweging in Holland, die op 24 aug. 5 jaar bajes heeft gekregen.
LEVE DE REVOLUTIE IN PALESTINA

COLOMBIA

diktatuur in een

democratisch jasje

Op dit moment wordt in het noorden van Colombia bij het plaatsje Turbo (Turbos = bananenmerk) door de militairen een grote operatie uitgevoerd tegen de arbeiders op de bananenplantages. Het gebied is nu volledig van de buitenwereld afgegrensd. Er komen geen berichten meer naar buiten, er worden geen journalisten toegelaten. De militaire operatie is een onderdeel van de 'vuile oorlog'.

VUILE OORLOG

Colombia bevindt zich in een economische, politieke en sociale crisis. Zestig procent van de bevolking bevindt zich in absolute armoede, het wordt elke dag moeilijker om aan eten te komen en het minimumloon is niet genoeg om een gezin van te onderhouden. Sociale zekerheden en de meest elementaire rechten, zoals dat op leven, bestaan er niet. De regering antwoordt met geweld, vervolgingen en moorden op de strijd van groeperingen uit het volk.

Een tijdje geleden verklaarde Amnesty International publiekelijk "dat er overtuigende bewijzen bestaan dat de Colombiaanse strijdkrachten een terreurbeleid hebben geadopteerd om de oppositie te intimideren en te elimineren, waarbij ze gebruikmaken van hun legale autoriteit." Ze legde de verantwoordelijkheid voor honderden gevallen van martelingen, verdwijningen en moorden met politieke achtergrond bij politici en militairen. De vuile oorlog is bedoeld om het zwijgen op te leggen aan opstandige stemmen van boeren, arbeiders, Indianen, studenten,

leraren en in het algemeen aan de hele volksbeweging. Dat laatste blijkt uit de collectieve moorden van de laatste tijd.

Alleen al het laatste jaar hebben er 16 massamoorden plaatsgevonden. De slachtoffers waren voor het merendeel boeren (vakbondsleden of sympathisanten van links). In de streken waar de meeste van deze bloedbaden plaatsvonden organiseert het leger regelmatig grootscheepse militaire operaties die vooral de burgerbevolking treffen.

Zo zijn in de regio Urabá tussen januari en maart meer dan honderd mensen vermoord en aan de oevers van de rivier de Putumayo vernietigden bombardementen van het leger mensenlevens, dieren en landbouwgrond.

VERZET

Aan de andere kant gaat het verzet zich steeds meer bundelen. Er komt meer eenheid onder arbeiders, boeren, de guerrilla, burgers in de steden, mensenrechtengroeperingen.

De arbeiders van de bananenplantages kennen een lange geschiedenis van verzet en zijn georganiseerd in de communistische partij en in de guerrilla. Dat verzet is in het verleden bloedig neergeslagen. Gabriel Garcia Marquez beschrijft in 'Honderd jaar eenzaamheid' (vanaf bladzijde 311) de legendarische staking die in 1928 bij de United Fruit Company plaatsvond waarbij het leger werd ingezet. Toen vielen er 3000 doden in twee dagen. De guerrilla van Colombia is de oudste van het hele conti-

nent. Onlangs hebben alle guerrillagroeperingen zich verenigd in de Coördinadora Simón Bolívar.

HARDCORE

Recentelijk hebben aan de top van leger, luchtmacht en marine belangrijke vervangingen plaatsgevonden. De 9 nieuw benoemde commandanten staan bekend als voorstanders van een harde aanpak van het verzet. Vorige week zaterdag werd met de benoeming van de hard-core generaal Guerro Paz als nieuwe minister van defensie de openbare harde lijn nog eens onderstreept. Officieel is sinds president Betancur een beleid van dialoog gevoerd. Het zal uit het voorgaande al duidelijk geworden zijn dat dit een farce was. Het leger beschouwde een dialoog 'als verraad aan alle soldaten die gesneuveld zijn in de strijd tegen het linkse terrorisme' en het doodseskader MAS heeft sindsdien haar operaties opgevoerd.

De guerrilla reageerde daarom cynisch op het per één september j.l. door president Barco gepresenteerde 'vredesplan'. Dat plan zou de guerrilla de mogelijkheid geven om na een overgangsfase 'weer deel te gaan uitmaken van de democratische samenleving'. Volgens het verzet gaat dat plan uit van een militair overwonnen guerrilla. Hun tegenvoorstel is dan ook: een directe dialoog tussen de commandanten van de FARC (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia) en de drie ministers van Binnenlandse Zaken, Mijnbouw en Defensie. De regering reageerde fel: geen dialoog voordat het geweld van de kant van het verzet is gestopt. Want de gestopt. Want de afgelopen maanden heeft de guerrilla het land flink in z'n greep. Vorige week zat half Colombia zonder electriciteit door een serie gelijktijdig uitgevoerde aanslagen op elektriciteitsmasten.

Deze week hebben de guerrilleros zoveel bruggen, transportlijnen en vrachtwagens van de bananenmaatschappijen opgeblazen dat de zone Urabá praktisch lamgelegd is. Alleen al tijdens de maand oktober kwamen er 55 militairen om.

Het is onduidelijk wat er de komende tijd in Colombia zal gebeuren. Gevreesd wordt dat de militairen hard zullen toeslaan in het noorden van het land.

Woensdag 16 november wordt er in kraakbios Eisenstein een informatieavond over Colombia georganiseerd, met video en spreker(s).

AANVAL OP CITYVORMING

of te wel "de keerzijde van de medaille"

Ook in Engeland, Schotland, Zuid-Korea en de VS worden de oude woonwijken bedreigd door cityvorming - dus afbraak en herhuisvesting van de bewonersters in randzones. Op talrijke plaatsen worden de arbeiders uit hun traditionele woonwijken en buurten weggejaagd om plaats te maken voor de rijken. Maar er komt ook op verschillende plaatsen verzet op gang.....

Een hete herfstbegin, een anti-yuppie oproep in de Lower East Side van New York. Honderden jongeren raakten slaags met zo'n 450 smerissen in wat genoemd wordt "de ergste versterking van de openbare orde in de grote steden van de VS sinds de 60er jaren".

Gedurende de bloedhete dagen van de afgelopen zomer was het niet meer uit te houden in de huurkazernes in de stad. En daarom brachten de bewonersters daar zoveel mogelijk tijd door in de openlucht. Een vooral bij jongeren populaire plek is het Tompkins Square Park. Regelmatig lopen de feestjes daar door tot diep in de nacht.

Nu wil het echter, dat sinds kort er yuppies in de buurt zijn komen wonen in lux ingerichte flats met airconditioning, waarvoor ze zonder meer bereid zijn 1 miljoen dollar neer te tellen; en dát voor hun "tweede huis in de buurt"! Precies die rijke lui begonnen bij het stadsbestuur te klagen, dat de geluidsoverlast hen slapeloze nachten bezorgde.

Ongetwijfeld moet het stadsbestuur hebben gedacht, dat zo'n onuitslapen yuppie wel eens de ondergang van het westerse kapitalisme zou kunnen veroorzaken. In ieder geval werd er een spertijd voor het park ingesteld.

De buurtbewonersters pikten dit niet en ze organiseerden een nachtelijke protestdemonstratie. De smeris en de oproerpolitie openen de aanval..... maar de buurt sloeg terug, en wel zó grondig, dat de overheid zich genoodzaakt zag het spertijd-besluit in te trekken....althans voorlopig.

"Gentrification is Class War" en "Die Yuppie Scum"

Talrijke spandoeken en T-shirts, getooid met deze leuzen, werden kortgeleden gebruikt in New York bij een demonstratie tegen de herhuisvestingspolitiek, die uitliep op een enorme veldslag. Tientallen arrestaties werden er verricht, toen demonstranten en oproerpolitie van een stadswijk bij Manhattan "een soort oorlogsgebied maakten", zoals plaatselijke kranten het neomden.

Op één plek overvielen de demonstranten een pas gerenoveerd pand met luxe appartementen; ze liepen een politie-barrikade onder de voet, sloegen de verhard-glazen toegangsdeuren in diggelen en verbouwden even de entree-hal. En zo liepen er op heel veel plaatsen zulk soort acties.

Het oproer bracht een shock te weeg in een stad, die tóch wel 't een en ander gewend is aan dagelijkse doses individueel nachtelijk geweld maar sinds de 60er jaren nooit meer zo hevig politiek geweld heeft beleefd.

"Uitbarsting van Klassenstrijd aan de Avenue B" luidde de vette kop in de New York Times, die het relaas van de demonstranten overnam. En de kommentatoren vragen zich af, of de "zegetoer van de yuppies in gevaar dreigt te komen?" Schimmen van Class War Anarchisten uit London's Docklands?

Whirlwind

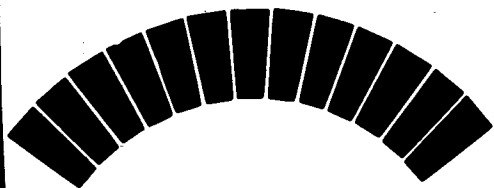
Niemand wil ontkennen, dat er ook provokaties naar de politie toe hebben plaats gevonden - bv. 'n stelletje skins die met vuurwerk en lege flessen naar de politie gooiden of aktievoerdersters die uitdagende leuzen schreeuwden zoals "Dood aan alle Yuppies" - maar de vraag blijft toch boven alles staan: Waarom werden er 450 agenten naar Tompkins Square Park

Het park was altijd dag en nacht openbaar toegankelijk geweest en het had even als de rest van de buurt altijd al een aantal junks en alcoholiks beherbergd. En de gemeente heeft er nooit iets aan gedaan - totdat nu een paar mensen die sinds kort in krankzinnig dure tweede-wonings-appartementen aan de rand van het park wonen, begonnen te klagen over lawaai, rotzooi en criminaliteit.

Brutality

Een agent die bij de zaak was betrokken, gaf de volgende verklaring: "Wij zaten gevangen midden tussen een veldslag tussen arm en rijk". Feit is echter wél, dat de klagen de partij uitdrukkelijk verklaart, dat het massale politie-optreden ver uitging boven dat, waar ze om hadden gevraagd of waarop ze hadden zitten wachten.

Duivensteijn moest weer 'ns zo nodig zijn stadhuis promoten! Langzaam maar zeker echter doet hij er beter aan zichzelf te promoten. Want van het stadhuis blijven alleen maar puinhopen over. Het als rechts liberaal bekendstaande NRC schreef, hoe "onze Arie in het land van de Thatchers moest gaan uithuilen, omdat niemand, maar dan ook niemand in 'zijn' stad het scheppende werk van Meyer ziet zitten. Gelukkig voor hem, dat de Thatchers en de Reagans aan de macht zijn. Waar dat tuig 't voor het zeggen heeft, krijgen Meyers projekten van Arie's City planning onderscheidingen en medailles..... Smukke parties er een huilebalk uit The Hague! Bah, die vent moet niet zeuren! Hij mag de andere kant van die medailles ook wel 'ns zien.....

SQUATTERS

De zware aanvallen die in de laatste tijd in verschillende grote steden van Duitsland, Nederland en Denemarken door de lokale autoriteiten zijn uitgevoerd, hebben één ding tot doel: de krakersters eruit gooien om de grond weer rendabel te maken door de bouw van luxe appartementen. In Kopenhagen hebben de krakers van BZ (dieberoemd zijn geworden door de militante verdediging van hun woningen) met succes een aanval afgeslagen van een heel leger oproerpolitie. Dat probeerde met gebruik van traangas een ontruiming in Baldergade te forceren, hetgeen dus niet gelukt is. Maar de dreiging van een ontruiming blijft. En daarom zijn de barrikades versterkt en worden de bewonersters van de stad zorgvuldig op de hoogte gehouden van de ontwikkelingen.

MILITANT ACTION

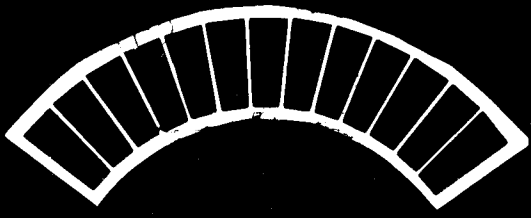
Deze overwinningen - 't geeft niet hoeveel 't er precies zijn - geven aan, hoe de vorming van groepjes om tot direkte acties over te gaan al sukses kan boeken. Ze laten zien dat we de kracht hebben om de rijken te verhinderen, dat ze ons als pionnen overal heenschuiven, waar 't hen goed uitkomt.

In GB is tot nu toe de "anti-yuppie-strijd" door middel van kleine prik-acties, waarbij vooral luxe auto's 't moesten ontgelden, gevoerd en door kleine afzonderlijke groepjes gedragen. Zulke acties zijn een uiting van klasse-woede. Maar ze zullen nooit zo effectief zijn als breed opgezette kollektieve acties zoals hierboven beschreven. We zullen toch écht op dit soort acties uit moeten zijn, wanneer we ernst willen maken met onze eis: dat we ons gebied en ons eigen leven niet langer in de handen van de rijken willen laten.

anti-yuppie link in spree of car attacks

Een spoor van vernielingen met een schade aan yuppie-auto's die in de tientallen tonnen loopt, hebben vandalen in twee gewesten bij Londen achtergelaten. In een overduidelijke anti-yuppie-uitbarsting sloegen de vandalen autoruiten in, sneden daken en banden open en deukten de deuren en spatborden in. De akties strekten zich uit langs de A343 van Newbury in Berkshire tot St.Mary Bourne in Hampshire. Twee en twintig auto's kregen een beurt, waaronder een goudkleurige Mercedes Benz ter waarde van £30.000 een Ford Escort Cabriolet Turbo met een E-registratie nummer ter waarde van £13000 en een BMW 318i ter waar

de van £11000. De eigenaar van de Escort, Robert Callis (26) uit Conifer Crest - een erg dure wijk in Newbury - verklaarde nog diezelfde nacht: "Er bestaat mijns inziens geen enkele aanleiding voor deze aanval". "Misschien had iemand gewoon een paar pilsjes te veel op, werd vervolgens jaloers en leefde zich tenslotte uit op een paar luxe wagens". Steeds meer mensen zijn bang, dat de aanvallen samenhangen met een haatcampagne tegen yuppies en zakenlui die in Wiltshire wonen. Daar namelijk dreigt de Wessex Freedom Force luxe villa's in de fik te steken.

"De tuin van Engeland" plegen literaten het gebied van Kent te betitelen om de sfeer van rust en vrede aan te geven, die er zou heersen.

Maar in een aantal gemeenten heren der in Kent woedt de klassenstrijd niet minder dan in de rest van Engeland.

Zo ondermeer in het overwegend door arbeidersters bewoonde gebied in het noordwesten van Kent, van Dartford tot aan de Medway-steden.

YUPPIES

Het groeiend tekort aan bouwgrond in Londen heeft bij projektontwikkelaars de belangstelling gewekt voor Noord Kent: een interessant gebied ter realisering van hun projecten van luxe woningen en villa's.. Kort geleden werd de M25 geopend en werd de verbreding van de A2 en de M20 voltooid. Nu is dat gebied een aantrekkelijk alternatief voor de Docklands, omdat de yuppies met hun snelle wagens vandaar uit binnen een uurtje naar hun werk in de city kunnen rijden.

VERZET

Gelukkig gaat de voorgestelde ontwikkeling niet helemaal van een leien dakje; juist op het platte land groeit het verzet.

Afgelopen zomer namen ruim 600 boze dorpsbewonersters van Meopham een openbare vergadering over om alle details van een ontwikkelingsproject van de Norwood Holdings te vernemen. Het projekt beslaat een gebied van ruim 250 hectaren voor 259 villa's, een luxe countryclub en twee exclusieve golfbanen. De firma probeert de dorpsbewonersters te paaien met o.a. een aanbod van een nieuw recreatiecomplex, dat ook voor de bewonersters toegankelijk zou worden.

Maar de bewonersters lieten de firma weten, dat ze het hem zo moeilijk mogelijk zullen maken, waarbij ze niet zullen terugschrikken voor geweld.

In het aangrenzende Hextable wil het gemeentebestuur aan de firma Crest Homes de vergunning verlenen voor de bouw van 27 vrijstaande luxe villa's (geschatte prijs ± £200.000 per stuk) op een oud sportveld.

Een enquête onder de bevolking maakte duidelijk, dat 7 van de 8 mensen het pal helemaal niet zien zitten, ondanks het aanbod van Crest voor de bouw van een nog groter, nog nieuwer, nog moderner sport- en recreatiecomplex in de buurt van het bestaande oude complex.

Er is geen enkele zekerheid, dat de gemeenteraad de plannen zal tegenhouden.

GEMEENSCHAP

Er leeft in deze dorpen nog een sterk samenhangsgevoel en de bewonersters beschouwen een invasie van "zelfzuchtige, geldhongerige yuppies" een bedreiging van deze gemeenschapszin.

Hoever ze zullen gaan in hun verzet is moeilijk te zeggen, vooral omdat er niet uitsluitend arbeidersters wonen en de welgestelden in het dorp (die met huizen met het mooiste uitzicht op de vrije natuur) er een handje naar hebben, de lokale actiegroep te bevoogden.

Anti-yuppie-gevoelens hebben in het nabij gelegen Gravesend al vorm gekregen in aanvallen op yuppiewagens. Op een zaterdagavond in de afgelopen zomer werden een twintigtal wagens in de binnenstad flink onder handen genomen.

OUDE WET

Ondertussen begint het bevoegd gezag zich drommels snel te realiseren, dat hun populariteit onder de lokale bevolking hard achteruit gaat. De plaatselijke jeugd lijkt er op uit te zijn, hun nogal lage, achtste plaats in de Class War's Rural Top Tien wat omhoog te krikken.

Het begon allemaal een paar maanden geleden: een groep van zo'n 60 mannen en vrouwen bekogelden 4 smerissen met stenen, toen die probeerden iemand vóór de nachtclub in Dartford te arresteren. De deuren van de politieauto werden onherstelbaar verwoest, toen een paar mensen van de groep zo'n deurtje als schilderijtje mee naar huis wilden nemen.

Eén smeris in het ziekenhuis en 2 mensen in de bak, nadat politieversterking uit Sevenoaks en Londen ter plekke was gearriveerd.

In dezelfde nacht moest een smeris in het ziekenhuis worden afgeleverd, die door welgemikte klappen op z'n hoofd tegen de grond was geslagen en daarna flink bespuugd en getrapt werd door een woedende menigte; de smeris had iemand willen dwingen tot een blaasest.

Een ander incident, dat in de pers breed werd uitgemeten, was dat van een smeris die door een kleine 100 mensen in elkaar werd geslagen, omdat hij zich meende te moeten mengen in een huiselijk konflikt ergens in de Shepway flat in Maidstone.

Met Class War groepen in Medway en Dartford kan via het adres in Londen contact worden opgenomen.

IN THE GARDEN

Antifascisten demonstrenen verdeeld

NPD-bijeenkomst
in Frankfurt

Zaterdag 15 oktober demonstreerden zo'n tweeduizend anti-fascisten uit de Bondsrepubliek tegen het georganiseerde fascisme en het uitblijven van een verbod van fascistische organisaties. Eigenlijk ging het om een tegen-demonstratie als reactie op een aangekondigde nationale demonstratie van de neofascistische NPD (Nationaldemokratische Partei Deutschland). Tot ieders verrassing bleezen de neo-fascisten hun mars echter op het laatste moment af. De anti-fascisten hadden de straat dus voor zich, nou ja voor zich, er waren maar liefst 1300 politieagenten opgetrommeld om de 'orde te handhaven'.

De demonstratie op 15 oktober 1988 was er één in een lange rij. Verschil met vorige gelegenheden was dat de fascistische organisaties helemaal wegbleven en dat de anti-fascisten slechts in geringe getale opkwamen en aanvankelijk ook nog verdeeld optraden. De laatste keer dat in Frankfurt massaal tegen de NPD gedemonstreerd werd, was in september 1985. De NPD wilde op 28 september 1985 een propaganda-vergadering in de stad houden. Bij het 'Gallus Haus' waar NPD-voorzitter Mussgnug zijn kameraden wil toespreken bevinden zich dan enkele honderden anti-fascisten. De politie zet een waterkanon in om de demonstranten te verspreiden. Het waterkanon spuit niet alleen de straten schoon, maar doodt ook Gunther Sare, door op hem in te rijden. De daarop volgende dagen wordt in verschillende steden in de Bondsrepubliek massaal gedemonstreerd, zowel tegen de NPD als tegen het moorddadig politieoptreden. De anti-fascistische demonstratie van 15 oktober was een protest tegen de NPD en haar buitenlandervrijdige verkiezingsleus 'Frankfurt moet een Duitse stad blijven', maar tevens een herdenking van de dood van Sare in 1985.

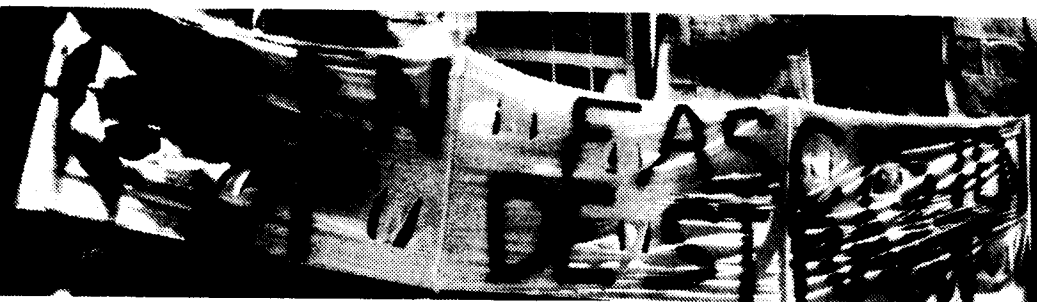
Verdeeld

Dat er slechts zo'n tweeduizend demonstranten in Frankfurt op de been kwamen, heeft meer te maken met een sinds november 1987 bestaande verdeeldheid tussen progressieve geledingen en radicale autonomen, dan met angst voor hard politie-optreden. De verdeeldheid binnen links-Frankfurt ontstond met de schoten bij Startbahn-West. Tijdens één van de vele confrontaties tussen tegenstanders van de nieuwe startbaan en de in gevechtstenuue gestoken dienaars van de heilige Hermandad vielen op 2 november 1987 plotseling een aantal schoten. Twee agenten werden daardoor gedood. Wie de schoten loste is nog altijd onopgehelderd, maar niet alleen de politie zocht de daders in kringen van de autonomen. Voor de 5de Strafkammer van het Oberlandesgericht in Frankfurt zullen een achttal verdachten, onder wie de door Nederland uitgezeten Frank Hoffmann, terecht staan op verdenking van moord op de twee agenten en een vijftiental andere (sabotage) akties. De schoten bij Startbahn West verlammen de linkse beweging in Frankfurt nog steeds. Een fundamentele discussie over 'hoe het zo ver kon komen' is nooit van de grond gekomen.

Politie'begeleiding'

Zaterdag 15 oktober traden autonomen en andere demonstranten daarom gescheiden op. De autonomen verzamelden bij de ontmoetingsplaats van de NDP. Vakbonden, kerkelijke instanties, joodse gemeente en jongerenorganisaties hielden elders in de stad een anti-fascistische manifestatie. Daar elste DGB-voorzitter Jungman een verbod van de rechts extreme FAP (Freiheitlichen Deutschen Partei). Toen de fascistische manifestanten zich aan bij de autonomen-demonstratie. De gehele stoet werd ingesloten door 1300 uit verschillende deelstaten opgetrommelde agenten. Onderhandelingen met de politie om zich terug te trekken hadden geen resultaat. Alleen een meerjend waterkanon, sinds de dood van Sare een gehaat soort begeleiding, verrok. Pogingen van de politie om enkele gemaskeerde demonstranten uit het autonomenblok te vissen, liepen door ingrijpen van andere demonstranten op niets uit. Voorafgaand aan de demonstratie werd wel een zestal mensen aangehouden. Zij hadden volgens de politie stokken en busjes traangas bij zich. De belangrijkste leus van de demonstratie was "Buitenlanders blijven - nazi's verdrijven".

Erik van der Hoeven

OPROEP

Zondag 13 november komen fascistische uit België, BRD en Nederland hun gevallen oorlogshelden herdenken. Dit gebeurt in Ysselstein bij Venray op een Duits militair kerkhof. Dit mag niet onopgemerkt voorbijgaan. Geen fascistische op de straat, hier niet en nergens niet. Nu niet en nooit niet. Daarom zal er een tegendemonstratie plaats vinden. Om 11.00 uur op het Duits militair kerkhof. Kom niet op eigen houtje naar Ysselstein. Er zijn twee verzameladressen waar om 7 uur 'sochtends' verzameld wordt. O.O.C. Heutzstraat 1-3 Venlo (schuin tegenover het station) en in de Pontanus, Pontanusstraat in Nijmegen. Kun je niet om 7 uur 'sochtends' daar zijn kom dan zaterdagavond, er zijn slaapplaatsen. Kom sowieso zoveel mogelijk met eigen vervoer. Probeer zoveel mogelijk mensen op de been te brengen. Bereid je goed voor. Tot zondag.

Voor meer info: Werkgroep tegen fascisme en racisme, Grasbroekeweg 166 -6412 BJ Heerlen tel:045-723806.

GEEN FASCISTEN OP DE STRAAT

MASSAPROCES TEGEN ANTI-MILITARISTEN

IN ASSEN

Als één van de gedagvaardden van dat proces, nu ik dit schrijf een week geleden, wil ik voor mezelf en voor degenen die dit lezen, de indrukken die ik heb opgedaan vastleggen op papier.

Niet zozeer om aan te geven dat dit proces zo belangrijk was voor ondergetekende of voor de beweging, maar eerder een poging mijnerzijds aan te geven hoe de overheid/Openbaar Ministerie optrad en vermoedelijk in de toekomst zal blijven optreden.

CRIMINALISEREND

Ik ga er gemakshalve maar van uit dat de voorgeschiedenis bij de meesten van ons bekend is, zo niet dan verwijs ik naar de door de gedagvaardden afgelegde persoonlijke verklaringen tijdens het proces. Er is sprake van bundeling van al deze verklaringen en meer informatie hierover volgt. Het was voor mij en enkele anderen niet de eerste keer dat we voor moesten komen, het zal ook de laatste keer niet zijn geweest. Dat is een consequentie van het daadwerkelijk actief anti-militarist zijn, tot nu toe heb ik mij op geen enkele gewelddadige manier verzet tegen mijn arrestaties als gevolg van een anti-militaristische actie. Dat zal voor wat mij betreft zo blijven, ook al proberen ze me op alle mogelijke manieren te criminaliseren door grof gewelddadig optreden van politie en ME. Ook de voorwaardelijke straf van een week gevangenis met een proeftijd van twee jaar zal mij er niet van weerhouden door te gaan. Een andere voorwaardelijke straf van vorig jaar is inmiddels door dit proces van kracht geworden.

Ook de aan dit laatste proces gekoppelde proeftijd zal naar alle waarschijnlijkheid door mij niet gehaald worden. Ook dat zal voor meer van ons gelden, het kan niet anders of we zullen t.z.t. toch als "criminelen" onze tijd moeten zitten.

Want dat staat toch vast, we worden gecriminaliseerd, ook als er sprake is van gebrek aan cellen, voor "geweldloze" vredesactivisten zal er naar alle waarschijnlijkheid "altijd" plaats zijn. Het lijkt alsof juist geweldloze vredesactivisten een bedreiging zijn voor dit systeem, gezien het onevenredige grove geweld dat de overheid aanwendt om vredeslievendende acties te bestrijden. Het afgelopen jaar hebben we dat

herhaalde malen aan den lijve kunnen ervaren. Wordt er eerst bedreigd met scherp schieten in Woensdrecht, het is daarna in Havelte tot tweemaal toe reeds gebeurd, zij het in de lucht. Ik acht het niet uitgesloten dat een dienstplichtige, al dan niet uit paniek de lucht mist en één

van ons raakt, we dienen dat ons toch terdege te realiseren!

Ook werden de door ons gewelddoos georganiseerde blokkades in toenemende mate gewelddadig weggeramd (Leeuwarden, Soesterberg, 't Harde, Amsterdam). Niet of nauwelijks drie keer sommeren of wegslepen, het nieuwste beleid is onmiddellijk rammen en slaan met de lange dan wel de korte lat. Arresteren of oppakken is er niet meer bij, de strafmaat wordt door de dienstdoende ME-er of politie-beambte op straat bepaald. Ik, en velen met mij, zal me nooit verzetten tegen zo'n arrestatie, een met een proces-verbaal voorkomen voor de rechter is voor wat mij betreft juist de bedoeling. Daar bepaalt in ieder geval de rechter de strafmaat, na toch eerst mijn verweer en achtergronden aan te horen.

AFSCHRIKKING

Door op de hiervoor door mij omschreven grove aanpak proberen ze ons te intimideren en als gevolg daarvan te dwingen er mee op te houden. Ook willen ze door middel van dit beleid af van de papieren rompslomp van processen-verbaal, de tijd die er in gaat zitten arrestanten af te voeren, te verhoren, het op papier zetten van lange verklaringen (sommigen van ons zijn daar goed in), kortom ze willen af van die kostbare juridische rechtsgang.

Het is niet zo verwonderlijk dat bij de laatst gehouden acties niemand opgepakt is, grof geweld is de goedkoopste oplossing voor de overheid. Al met al krijgt de de al steeds meer gehoorde kreet "Nederland politiestaat" meer betekenis, en een bedenkelijke inhoud. Ook acht ik het niet uitgesloten dat zij hopen dat wij het pad van "geweldloosheid" zullen verlaten om ons vervolgens met artikel 140 in hun achterzak nog harder aan te kunnen pakken. Daar moeten en mogen we nooit intrappen, blijf alsjeblieft geweldloos!

GEWAPENDE STILLEN IN DE RECHTZAAL

Naast het welwillend aanhoren van de goed doordacht opgestelde verklaringen van de gedagvaardden in Assen, wil ik toch niet voorbij gaan aan het feit dat de officier van justitie moest toegeven dat de arrestanten onheus werden behandeld in Havelte. Dat hij toegaf dat we als criminelen behandeld werden op een zeer lafhartige vernederende, sexistiese wijze. Dat had niet mogen gebeuren, zei hij, én is daarna ook niet meer gebeurd, voegde hij er aan toe.

Maar toch, en dat wist hij ook, zaten er in de rechtzaal naar mijn schatting een achttal gewapende burgers gezien de bobbels en bulten onder diverse jasjes en truien. Daar kwam ikzelf later pas achter tijdens de behandeling van andere geweldloze vredesactivisten. Ik stond achter in de rechtszaal, waar het overigens vreselijk warm was, en als gevolg daarvan mensen moe en slaperig werden. Eén van de door mij geobserveerde gewapende stillen vergat even dat als gevolg het uitrekken van haar lichaam haar holster en revolver zichtbaar werden. Ik moet zeggen dat ik daar nogal van schrok, maar direct daarna niet eens verbaasd was, zo wordt er dus tegen ons aangekeken dacht ik. Een bevestiging als het ware van het criminaliserende beleid wat ik eerder in dit stuk omschreven heb. Ik hoop dat het OM goed zicht heeft op de door hen aan-

gewezen gewapende beambten, ook in rechtzalen willen er makkelijk ongelukken gebeuren met dergelijk moordtuig. Maar stel je voor dat ze er te laat achterkomen dat een van de genoemde gewapende burgers niet op haar loonlijst voorkomt.... brr ik moet er niet aan denken.

Kennelijk vind men dat de parketwacht gewapend rond moet lopen, ook bij dit proces van geweldloze vredesactivisten, maar nu ook al gewapende burgers, heb ik achteraf als een bedreiging ervaren. Tenslotte wil ik iedere aanwezige sympathisant(e) bedanken voor de geweldige steun en het feest wat we ervan gemaakt hebben.

Thijs

"ALS ER EEN RUS IN M'N KEUKEN KOMT; KRIJGT 'IE GEWOON EEN PAN SOEP OVER ZICH HEEN"

Sociale verdediging en sociale weerbaarheid.

Het idee van sociale verdediging is reeds lang geleden ontwikkeld door mensen die op zoek waren naar een alternatief voor het militarisme. Door het weigeren van elke medewerking, stakingen in vitale bedrijfstakken, sabotage van communicatiesystemen of simpelweg het verwijderen van straatnaambordjes hebben al enkele keren in de geschiedenis de generaals tot wanhoop gebracht. Zou het niet mogelijk zijn dit tot strategie te maken, zodat een land verdedigd kan worden en een bezetting onmogelijk gemaakt, zonder dat daar een leger aan te pas hoeft te komen? Het lijkt een aardig idee. Hoe zou je sociale verdediging dan in willen voeren? Polemologen als Niezing en Sharp pleiten ervoor om het in te passen in de bestaande verdedigingsstructuur, zoals dat b.v. in Zweden al het geval is. Ze gaan ervan uit dat het dan steeds meer in belang zal toenemen waardoor langzamerhand de militaire tak van het systeem overbodig zal worden. Maar afgezien van het feit, dat het vrij optimistisch is om te verwachten dat het militarisme zich zelf zonder slag of stoot overbodig zal laten verklaren, betekend dit dat je sociale verdediging onderwerpt aan NAVO gezag, hetgeen een verregaande defensiebemoeienis met de burgermaatschappij tot gevolg zal hebben. Bovendien

is het maar zeer de vraag of wij hetzelfde te verdedigen hebben als de NAVO. Het is ook maar zeer de vraag of wij dezelfde vijand vrezen als de NAVO. Is er wel een of andere buitenlandse mogendheid, België bv, die de behoefte heeft om ons land te bezetten. Het is vreemd dat zoveel theorieën over sociale verdediging uitgaan van een zo onrealistische oorlogsdreiging. Een oorlog is veel eerder te verwachten van een uit de hand lopend konflikt in de derde wereld of van een aanval van onze eigen NAVO op welke vermeende vijand dan ook. Het is logieser om daar je strategieën voor sociale verdediging op te richten. Hoe je bv in geval van een dreigende NAVO uitbarsting je eigen troepen thuis kunt houden. Door het dichtkitten van de kazernepoorten misschien? Is het mogelijk in een maatschappij als deze sociale verdediging te organiseren? De NAVO houdt al rekening met verzet van de bevolking als ze een oorlog begint, en de plannen liggen al klaar om dat eronder te krijgen. Maar als je toch wat wilt, ervanuit gaande dat wij altijd slimmer zijn dan zij, waar moet je dan beginnen? Om werkelijk doeltreffend verzet tegen een dergelijke oorlogsdreiging te uiten moet je mensen er nu al bewust van maken dat ze dat kunnen. En dit kan je heel goed doen door samen met anderen nu al actie te voeren tegen allerlei verschijnselen, die nu al je directe bestaan bedreigen zoals het militaire systeem, fascisme, racisme etc. Op deze manier kom je erachter wat je samen met andere mensen kan doen en bereiken.

ANTI-MILITARISTIES KAFE
Informatie/diskussieavond over sociale verdediging.
Donderdagavond 24 november
zaal 100
Wittenstraat 100, Amsterdam
bereikbaar met lijn 10

Aanvang 20.00 uur
De avond zal beginnen met twee inleidingen waarna gelegenheid tot discussie. De bar is de gehele avond geopend. Tijdens het kafe zal een brochure over het onderwerp te koop zijn. Deze brochure is ook te bestellen door overmaking van f4,50 op giro 4507010 tnv GRAM o.v.v. Brochure sociale verdediging. Het anti-militaristies kafe houdt elke 4e donderdag van de maand een discussie/informatiebijeenkomst. De toegang is gratis maar bijdragen zijn altijd welkom. De bedoeling is te informeren en te discussieren over anti-militaristische onderwerpen.

26 januari: LOW INTENSITY CONFLICT STRATEGY
23 februari: HOE MILITARISTIES ZIJN BEVRIJDINGSBEWEGINGEN, Eritrea als voorbeeld.
In december zal er geen kafe zijn ivm andere festiviteiten.
nadere info:
Hans v/d Hoest :020-821260
Martin broek :020-820141
Margrietha Reinders:020-860650

OVER SOLIDARITEIT EN

VOORAF

De Startbahnbeweging in de regio Frankfurt gold de laatste jaren in en buiten de BRD als veelgeprezen voorbeeld voor een sterke beweging;

- a/ die zich ontwikkelde vanuit de strijd tegen de uitbreiding van het vliegveld Rhein-Main en het kappen van een natuurgebied tot een beweging tegen de NAVO, militarisme en de economische herstructurering
- b/ waarbij allerlei verschillende stromingen steeds minder door de staat tegen elkaar uitgespeeld konden worden (bv. burgers vs. autonomen)
- c/ die zich niet liet stoppen, nadat het eerste doel, nl. het behouden van het bos, al was verloren, maar jarenlang door bleef strijden
- d/ en daardoor in de regio een breed en langdurig politiseringsproces in gang zette, wat de staat en de belangrijkste kapitaalsgroepen een doorn in het oog was.

Het hele skala aan repressieve maatregelen werd over deze beweging uitgestort... uiteindelijk meestal vruchteloos. Tot de schoten op 2 nov. '87 vielen bij de demonstratie ter nagedachtenis aan de gewelddadige ontruiming van het opgebouwde hutdorp, 6 jaar geleden. Overal gerichte en massale arrestaties, wegblokkades, huiszoekingen en zware aanklachten. Afijn, die geschiedenis mag bekend verondersteld worden.

Wat toen in gang gezet werd betekende het einde van de beweging, structuren vielen uit elkaar, mensen vielen elkaar af, een algemene en radeloze paniek waarin de smeris vrij baan had om alles uit te spelen.

Al snel kreeerden ze een constructie waarbij 9 mensen een terroris-

tiese vereniging zouden hebben gevormd, een groep die verantwoordelijk zou zijn voor meerdere aanslagen tegen de Startbahn West, kernenergie en voor de schoten op 2 november. Pas later bleek dat de smeris de schoten had aangegrepen om het hele verzet te verlammen en voor alle onopgeloste akties zgn. daders te arresteren. Het duurde enkele maanden voordat zich een groep mensen vormde die weer probeerde grip te krijgen op de situatie en met een politieke stellingname naar buiten te treden. De discussie over het afleggen van verklaringen en verraad, de discussie over wat er nu eigenlijk allemaal gebeurd was werd pas heel laat in gang gezet. Het wantrouwen was groot, de onderlinge ruzies hevig en min of meer alle blaadjes van de beweging waren ermee gestopt.

Dit artikel komt uit de Informationsdienst Rhein Main nr. 3, een blaadje dat ontstond om juist deze discussie te voeren en info te publiceren over de gevangenen en procesgang. (o.a. ook over Frank Hoffmann, die in Amsterdam werd gearresteerd en op 8 nov. zijn laatste beroep tegen zijn waarschijnlijkse uitlevering aan de BRD heeft).

Wij vinden dat dit artikel de verbaatsdiskussie op een nivo voert, dat hier vorig jaar niet werd bereikt, vooral ook niet vanwege de asolidaire manier waarop deze discussie in gang werd gezet. Het is belangrijk dat zo'n discussie niet wordt misbruikt of voor manipulaties wordt ingezet, dat niet alles over één kam wordt geschoren en toch grenzen worden afgebakend.

Misschien reageren mensen, die dit artikel lezen op zo'n manier van: daar hebben we al genoeg over gehoord. Zo'n houding negeert echter

DOORSLAAN

BIJ VERHOOR

het feit dat deze discussie kontinu onder de aandacht moet blijven en gevoerd moet worden, naast alle andere, om niet weer achter de feiten aan te hollen. Het is bovendien belangrijk omdat in de hitte van het moment alle nuances vaak uit 't oog worden verloren en de onzekerheid ruimte biedt voor manipulaties en misbruik van hardliners vol eigenwaan. Vanuit de ervaring dat we veel kunnen leren van de gebeurtenissen in andere landen om onze eigen praktijk sterker te maken en vooruit te brengen.

FRONTLINE INFO

P.S. Het gezamenlijk proces tegen de mensen vindt waarschijnlijk begin volgend jaar plaats in Frankfurt. Burgerinitiative is de overkoepelende organisatie van alle verschillende groepen die deelnemen aan het verzet tegen Startbahn West.

OVER SOLIDARITEIT EN DOORSLAAN BIJ VERHOOR

Allereerst moeten we ermee rekening houden, dat solidariteit geen simpele, vanzelfsprekende reflex is op strafrechterlijke vervolging.

Zonder te vergeten dat linkse politiek ook uit 't hart moet komen en er ook emoties in het spel zijn, is het noodzakelijk voor een bewuste en gerichte procesvoorbereiding om ons politiek standpunt t.o.v. dit proces en de aangeklaagde mensen te bepalen. Er doen zich in deze situatie zowel emotionele als inhoudelijke problemen voor, omdat de aangeklaagde mensen zich deels zelf of ook wederzijds belasten: daarnaast hebben we ook met bekentenissen te maken, die, wanneer ze herroepen zouden worden, het inmiddels geleverde feitelijke bewijsmateriaal niet in rook zouden doen opgaan. Het gaat bij deze bekentenissen om zowel "zuivere" eigen schuldbeken tenissen als ook om kombinaties met belastende verklaringen. Simpele geesten zullen nu wel rigoreus-abstrakte leuzen uit de kast halen en zeggen, dat een verklaring nu eenmaal een verklaring is; dat klopt net zo goed als de vaststelling dat appel en

banaan nu eenmaal fruit en fruit is. We willen het probleem in tweeën splitsen om er dieper op in te gaan, namelijk a) de oproep aan allen om te weigeren getuigenverklaringen af te geven, en b) de beoordeling en inschatting achteraf van de verschillende verklaringen.

A : Wanneer men kriminalisering als aanval van de machthebbers op de binnenlandse oppositie ziet en men zich zelf bij die oppositie rekent, dan wordt het weigeren van verklaringen in een kriminaliseringsfase een vanzelfsprekende methode om deze aanval af te weren. In zoverre is de oproep altijd al "geen verklaringen" en is dat gebaseerd op de objectief onverenigbare belangen bij justitie en de oppositie.

De Burgerinitiative (BI) is alleen al om haar nog steeds geldende doelstellingen en haar mogelijke rol bij uitbreidingswerkzaamheden van het vliegveld in de toekomst in oppositie tegen de machthebbers: bovendien is ze in oppositie vanwege haar politieke praktijk van dit moment (wat be-

treft b.v. antimilitarisme, anti-kernenergie, verzet tegen de volkstelling en registratie, proletarisch internationalisme (Nicaragua, Baskenland) etc, etc.).

Deze beweging levert een aanzet voor een politiek gemotiveerde, sociaal-revolutionaire ontwikkeling. Het is in dit geval onbelangrijk of de BI, vanwege haar zelf geformuleerde taken, slechts bepaalde politieke problemen thematiseert, zich (formeel) met name op het protest en het verzet tegen de vliegvelduitbreiding richt en gericht heeft. Uiteindelijk gaat het erom dat de doelstellingen, namelijk het verhinderen van verdere uitbreidingen en het opnieuw beplanten van Startbahn West, uitstijgt boven simpel reformisme en zich zowel tegen de heersende politiek-ekonomiese tendens in het industriegebied Rhein-Main richt, als ook symbolisch tegen ekonomiese plannen en projecten die zich tegen de bevolking keren. Hierdoor is er objectief sprake van tegenstellingen tussen de BI en de machthebbers, ook al is het bewustzijn daarover niet altijd aanwezig.

We hebben als BI dan ook alle redenen om in dit konkrete geval een oproep aan de beweging te doen tot het weigeren van verklaringen. In dit konkrete geval, dat houdt in: niet als onomstotelijk dogma. Het weigeren van verklaringen is geen beslissing tot in alle eeuwigheid; weliswaar kan 't zijn dat je bek dicht houden de "onverzoenlijke breuk met dit systeem kan uitdrukken".

Maar wanneer dat de enige maatstaf is, dan waren Marx, Bakoenin, Liebknecht, Veraigner, Rosa Luxemburg, Georgi Dimitroff, Fidel Castro en Regis Debray, om slechts een paar te noemen, geen revolutionairen: zij hebben allemaal bij hun processen verklaringen afgelegd. (De nu nieuwschierig geworden mensen kunnen hierover nalezen in Freisprüche, revolutionäre vor gericht van HM Enzensberger Pfm 1973). Zij hadden allemaal iets gemeenschappelijk: een taktisch gemotiveerde houding tot het in hun situatie geldend recht. Recht is in de burgerlijke maatschappij het wezenlijke resultaat van reeds gevoerde en actuele klassenstrijd en daarmee een schaalmaat voor de maatschappelijke krachtsverhoudingen.

Recht is daarmee aan tendenzen onderhevig, maar nooit eenduidig: steeds weer drukken zich daarin brokstukken uit, soms meer, soms minder scherp, van linkse opvattingen of progressieve ontwikkelingen; dat echter verandert niets aan het feit dat het heersende recht het recht van de heersers is, zowel vroeger als nu zijn echter vruchten van het werk van progressieve krachten. Een juist begrip van het burgerlijke recht maakt het noodzakelijk om alle kanten erbij te betrekken: zodoende kan een progressieve houding nooit in een simpele af-

wijzing vervallen, maar is er toe genoodzaakt, ook op het nivo van het geldend recht, de bereikte posities te behouden c.q. uit te breiden. Het uitbouwen van die posities houdt dus ook in het voeren van strijd om de ruimte die links heeft of nodig heeft; deze strijd kent een taktisch karakter, dat onderscheidt ons van burgerlijk reformisme: zij wordt niet gevoerd vanuit de overtuiging dat we binnen dit rechtssysteem de aan de basis liggende tegenstellingen kunnen doen verdwijnen: haar bedoeling ligt slechts daarin, vrijheden voor links te bevechten en zo de voorwaarden voor onze strijd te bevechten.

De houding tot het burgerlijk recht moet enerzijds bepaald worden door de principiële, onoverbrugbare tegenstelling t.o.v. de machthebbers, anderzijds echter door attent te zijn op de progressieve elementen binnen het burgerlijk recht.

Een taktische houding, kan ook het afleggen van verklaringen inhouden: b.v. verklaringen die anderen vrijpleiten of ontlasten. Het valt niet in te zien waarom terwille van het behoud van het principe: geen verklaringen de mogelijkheid onbenut moet worden gelaten om een kameraad M/V van de galg te redden, door hem of haar door verklaringen te ontlasten

B: Bij de beoordeling achteraf van afgelegde verklaringen moet met verschillende factoren rekening worden gehouden:

- de omstandigheden bij het verhoor (geweld, bedreiging, folter etc)
- het objectieve belang van de afgelegde verklaringen (belastend of waardeloos)
- het subjectieve nivo (bewust verraad of domheid)

Allereerst moet worden vastgesteld dat elke in een repressieve fase afgelegde verklaring negatieve uitwerkingen heeft alleen al op anderen: het feit alleen al veroorzaakt in die gespannen toestand een diep gevoel van onzekerheid, zonder dat de inhoud van de verklaring er wat toe doet. Het brengt je ook in de positie voor de tegenstander, justitie, je hoofd te hebben gebogen.

Bij een dergelijke onzekerheid voor iemand, die op zichzelf aangewezen is kan dat tot een aanzienlijke shock voor je politieke identiteit leiden, des te meer wanneer je vriendenkring zich asolidair opstelt en niet de mogelijkheid geeft, uit deze gemaakte fouten te leren. Hier kan het onuitgelegd onthouden van solidariteit de oorzaak zijn voor het volledig overlopen van diegenen naar het kamp van de tegenstander. (zie verderop).

Het belang van de situatie, waarin het verhoor zich afspeelt, wordt door radikalinski's steeds weer bestreden: deze luchtballon; de zogenaamde onbuigzaamheid van de revolutionair, heeft haar intellectuele basis meer in de film-

wereld dan in de realiteit. Dat wist ook de RAF al in april 1971 toen ze in het concept stadguerrilla opschreven: "Daartegen bestaat er voor ons, die datgene doen, wat wij doen geen bescherming: tegen het feit dat kameraden door de smeris worden gebroken, dat een van ons de terreur niet langer kan uitstaan, die het systeem tegen diegenen ten toon spreidt, die het daadwerkelijk bestrijden. Ze zouden de macht niet hebben, als ze de middelen niet zouden hebben, de zwijnen". Het heeft zich meerdere keren in konkrete verhoorsituaties voorgedaan, dat er terreur werd uitgeoefend. Tegelijkertijd bestaan er ook voorbeelden, waarbij zwaar belastende getuigenverklaringen werden afgelegd zonder dat er van serieuze pressie sprake was. Tenslotte verdient bij het weigeren van verklaringen ook de actuele situatie wat betreft de sterkte van de beweging en de stand van haar diskussies onze aandacht. Het weigeren van verklaringen kan, wil 't niet tot een individuele beslissing degenereren, slechts succes hebben wanneer het kollektief wordt gedragen en uitgevoerd. Ook zal alleen het kollektieve bewustzijn elk betrokken individu voldoende bescherming bieden voor de te verwachten aanvallen door de staat.

Voor een beoordeling van de ge-

akties dan wel groepsstructuren etc, die verder gaan dan de al bij de smeris bekende personen. Om hierover in dit onderdeel nog meer woorden vuil te maken is overbodig.

Over het subjektieve nivo: Hier zijn uiteindelijk de motieven beslissend: gaat het om belastende verklaringen tegen anderen om jezelf uit de brand te helpen, dan is de kwestie duidelijk: dat is zowel subjektief als objektief verraad.

Om dat te beoordelen moeten niet morele maar andere criteria erbij worden betrokken. Omdat de mens niet per definitie slecht en boosaardig is, moeten we hier ook geen subjektieve analyses algemeen beeld te schetsen zonder concrete gegevens te noemen; het vermelden van de noodbrug b.v. (gemaakt voor de aftocht van de aktievoerders bij de aktie op 2 nov. '87) heeft geen belastende uitwerking, omdat dat sowieso al bekend was bij de smeris vanwege de niet afgebrande overblijfselen en brandsporen.

Dus: al datgene wat bij de tegenpartij al bekend is, heeft bij het afleggen van een verklaring geen belastende uitwerkingen.

Elke verdergaande konkrete vermelding van feiten en gegevens echter levert de smeris bruikbare informatie op, ongeacht of degene die verhoord werd dat nu gewild heeft of niet. Dat nu juist is op 't moment zelf voor een individu amper te overzien, welk detail de tegenstander nu wel of niet verder helpt; daarom is een kollektief en konsekwent weigeren van verklaringen gewoon de enige juiste houding.

Tenslotte de kategorie, die van de 'echte' belastende verklaringen. Dat betreft dan bekentenissen over reeds gedane of geplande illegale akties en/of het aan de tegenstander overdragen van heel gevoelige informatie over de verhoudingen en structuren binnen aparte groepen.

Ook hier weer het onderscheid tussen belastend voor jezelf, of tegen anderen. In 't geval van eigen schuldbekentenissen staat voorop dat dan diegenen zelf de gevolgen van de bekentenis dragen moet. Toch blijven er twee punten van kritiek staan: een bekentenis is in tegenspraak met het principe van de oppositie, wanneer het niet het offensieve en propagandisties gemotiveerde opkomen voor de zaak is: bekennen betekent het justitie apparaat bevestiging of of geheel nieuwe informatie leveren.

Daarnaast kan een bekentenis een opstapje vormen voor het justitie-apparaat om zich te oriënteren opeen andere zaak, kan het een maatstaf zijn voor de geloofwaardigheid van een andere verklaring en daardoor de ontbrekende schakel in de bewijsketen vormen.

Verder zijn er in deze zaak enkele belastende verklaringen afgelegd door informatie te geven over

over iemands karakter gaan gebruiken.

Echter: verraad is ook een teken van zwakte binnen links, maar niet hét teken. Volgens een studie van Molnar, Lakin, O'Brien (In Peter Watson, Psycho-oorlog, Wien 1982, bldz. 313 e.v., bldz. 360 e.v.) zijn er proefondervindelijke kenmerken vastgelegd bij overlopers uit guerillabewegingen: verraders kennen vaak minder privileges, zowel in maatschappelijk opzicht alsook binnen vriendenkringen in de beweging, hebben een minder dan gemiddelde intelligentie en zijn teleurgesteld of zonder hoop in hun levenshouding. Deze kenmerken moeten hier niet als foutloze aanwijzingen voor een overlopersmentaliteit worden aan gezien- het voorhanden zijn van deze kenmerken zegt niet dat verraad ook de logiese konsekwentie is. Geheime diensten hebben juist ook mensen met totaal andere achtergronden of kenmerken als spionnen voor verraad geworven.

Toch zijn bovengenoemde kenmerken tegelijkertijd aanwijzingen, omdat ze regelmatig en steeds weer opnieuw opduiken. Ze maken ook duidelijk dat de min of meer objektief te beoordelen levensomstandigheden van mensen een stempel kunnen drukken op het feit of ze gevoelig zijn voor werwing. Verraders zijn dan ook geen 'slachtoffers' van de maatschappelijke verhoudingen, zoals vaak op een foute manier wordt gesteld om het te verontschuldigen, maar exponenten van deze verhoudingen. (het is dan ook noodzakelijk deze verhoudingen precieser te onderzoeken, maar dat zou boven het doel van dit artikel uitstijgen.)

De kritiek moet zich dan ook niet op een moralistische manier tegen elk apart individu richten, maar met inbegrip van die enkeling moet er een politieke kritiek geformuleerd worden op de zgn. 'structuren' waarvan deze mensen onderdeel zijn/waren, om de sociale achtergronden duidelijk te krijgen. Verder moet het politiek-inhoudelijke nivo van de Startbahnbeweging krities worden bekeken, een nivo dat het mogelijk maakt dat veel Startbahn tegenstanders in hun militante aktiegeilheid boven hun politieke mogelijkheden grepen.

Uiteindelijk werd het door de gebeurtenissen op 2 nov. ernst met het spel van het Startbahnerzet: de staatsmachinerie deed precies datgene, wat voordien al steeds ervan werd beweerd, maar slechts zelden serieus werd genomen. De hele opgeblazen pose van het radikale verzet bij de Startbahn, die door veel mensen elke zondag werd opgevoerd, werd aan iedereen duidelijk door de toestand waarin de scerie zich bevond na de schoten op 2 nov. : gelijk op met het stijgen van de repressie viel het aantal mensen naar beneden, die gisteren nog

beurtenissen moeten maatstaven worden uitgewerkt, die enerzijds niet over één kam scheren, maar het anderzijds ook mogelijk maken duidelijke grenzen te bepalen. Allereerst over de verhoorsituatie:

Bij mijn weten zijn er slechts 2 gevallen bekend, die uitstijgen boven het gebruikelijke (en te incasseren) nivo aan verhoorterreure: de bedreiging van de dochters van Siggie en de bedreiging met arrestatie tegen de net moeder geworden Ina (*1.) Alle andere bekende gevallen zijn (zonder te overdrijven) van het gebruikelijke nivo - dus kan de verhoorsituatie niet als excuus voor het afleggen van verklaringen zijn.

Over het objektieve belang van de afgelegde verklaringen:

Bij de beoordeling moeten we een onderscheid maken tussen belastende - en andere verklaringen. Bij allebij ligt dezelfde fout eraan ten grondslag: in hun uitwerking bestaat er echter een hemelsbreed verschil..

De verklaring begint formeel eigenlijk al bij het noemen van je naam en in dit geval is er niemand geweest die zijn/haar naam niet genoemd heeft. Dat belast echter niemand; het noemen van je naam kan op zich niet tegen de beweging gebruikt worden. Net zomin is het belastend om een

radikaal waren, die de politiek voor gezien hielden om uit de schootslinie te ontsnappen- Het uitwerken en analyseren van deze verschijnselen zal de ver- raadsdiskussie verder kunnen brengen; deze discussie moet op een konstruktieve manier en op basis van haar daadwerkelijke grondslag gevoerd worden. Naast de belastende verklaringen die gemaakt werden om zelf de dans te ontspringen, zijn er ook rits verklaringen afgelegd, die niet direkt iemand belasten, maar waarin wel veel informatie wordt prijsgegeven en dus het werk van de tegenpartij feitelijk hebben ondersteund. In zulke gevallen is het punt van kritiek, dat er blijkaar geen bewustzijn aanwe- zig is over het negatieve nut van ook zulke verklaringen; deze verklaringen zijn objektief van nut voor de tegenpartij, de mensen zijn echter subjektief geen verrader.

Tenslotte moeten we dan het geheel aan 'reakties in de scene' onder de loep nemen. Na de ver- horen werd duidelijk wie daad- werkelijk subjektief verraad had gepleegd en wie niet.

In het zeer moeizame en krachten- verslindend proces om de bewe- ging te konsolideren (bv. de Arthur hält's maul kampanje) werd geprobeerd diegenen die be- lastende verklaringen hadden af- gelegd de mogelijkheid tot zelf- kritiek te geven en genoeg kracht om verdere verklaringen bij her- nieuwe verhoren te weigeren. Deze ondersteuning werd door veel mensen geaccepteerd, enkelen hebben nog geen beslissing ge- nomen, een paar anderen hebben zich tegen deze poging gekeerd en voor de tegenpartij gekozen. Dit proces kende regelrechte sociaal-werk tendenzen (in de positieve zin) en werd tegelijker- tijd gekenmerkt door een (mijn insziens) te groot geduld met mensen- te veel tijd verging tot er ook openlijke konsekwenties werden getrokken.

Daar tegenover stond de vanaf ongeveer maart '88 opduikende hardliner fraktie die steeds luider om een stigmatiserende veroorde- ling riep van allen, die verklar- ingsen hadden afgelegd. Het goede hiervan was, dat na het mislukken van de wederopname van enkele mensen de noodzaak bestond, de beweging door stellingname t.o.v. dit probleem kontouren te geven en van de beweging verzet te eisen, ook tegen nieuwe ver- hoorpogingen. De fout zat in de tendens tot opsplitsing, waarmee dit standpunt werd ingebracht en fout was het filosofiese idee op de achtergrond.

Allereerst is het onnauwkeurig om alle verklaringen over één kam te scheren en al met al als kollaboratie af te doen. Verder werd en wordt er zo een klimaat geschapen, dat zelfkritiek bemoei-

lijkt, zelfs onmogelijk maakt- slechts zeer weinigen zullen in een dergelijk klimaat bereid zijn hun fouten publiekelijk bekend te maken. Wanneer we het vermogen tot zelfkritiek als een revolutio- naire eigenschap zien, moet dat ook serieus worden genomen en een klimaat van solidaire discussie en omgang met elkaar gekreëerd worden- anders loopt men het ge- vaar anderen in het kamp van de tegenstander te drijven. Daarnaast komt de huidige betrokkenheid van deze fraktie ook duidelijk niet overeen met hun voorafgaande af- wezigheid bij de ontwikkelingen voor en na de schoten. Dat ver- klaart het genadeloze gebrek aan inzicht van de mensen wat betreft de jongste en oudere geschiedenis

van de Startbahn beweging en de BI : Je krijgt daadwerkelijk de indruk, alsof deze fraktie door zijn botte en ingrijpende speurwerk naar de fouten bij anderen (wij dus) ,zijn eigen fouten wil weg moffelen, verder, alsof ze de zwaktes van anderen voor hun eigen versterking willen uitbuiten. Tenslotte zijn de verschillende geformuleerde maatstaven voor de beoordeling van dit soort zaken zeer twijfelachtig. Er is sprake van 'nieuwe' en 'gehele' mensen: bedoeld wordt het arrogante beeld, dat enkele weinigen hebben van het ideale type revolutionair. Dat probleem is al oeroud; al in het midden van de vorige eeuw kwam het tot konfrontaties over de filosofiese hoofdrichting tussen het burgerlijk idealisme en het zich juist ontwikkelende dialekties materialisme. Het burgerlijk idea- lisme geeft prioriteit aan de men- selijke gedachte, het voorstellings- vermogen tegenover de materie. Het gaat (gebaseerd op deze ver- houding) uit van de in woord, gedachte en beeld voorgestelde mens, terwijl de tegenpool uit- gaat van de mens in levende lijve en diens feitelijke leerproces be- kijkt en beoordeeld. De kwestie van het revolutionaire bewustzijn wordt door deze neo- idealistiese hardliner fraktie als een beslissing gezien waarbij je goede wil de doorslag geeft. (... "Steeds weer opnieuw voor een revolutionaire stap kiezen"... ,... "groeit in deze beslissing onze revolutionaire identiteit" etc) Een abstrakt revolutionair be- wustzijn wordt als absolute maat- staf gehanteerd zonder de konkrete en reële omstandigheden waarin de beweging zich bevindt erbij te betrekken. Deze filosofiese stap terug naar het burgerlijk idealisme van de 19e eeuw is een politieke neder- laag: het zich vastklemmen aan deze zienswijze zal deze mensen nooit in staat doen zijn in daad- werkelijke sociale bewegingen opbouwend mee te werken. Daar hoort ook het vermogen bij om in te zien dat er niet alleen revo- lutionairen en burgers zijn, waarop je spuugt.

Want elke progressieve sociale beweging heeft voor veel mensen ook politieke emancipatie bete- kent omdat daarin de mogelijkheid gegeven was, een zich ontwikkelend politiek socialisatie proces door te maken.

Het is een taak van bewust linkse mensen met deze, nog niet bewuste mensen politiek zover te gaan, als waar zij toe in staat zijn en daardoor het proces van emancipatie te ondersteunen. Voorwaarde hiervoor is dan wel dat er van de kant van bewust links op deze mensen wordt toe- gestapt; voorwaarde is dan ook een ander begrip van openlijke discussie; het is niet voldoende om te zeggen: "Wij hebben de zo open mogelijke discussie nodig"..... en zich dan feitelijk in alle bochten te wringen om deze dis- kussie uit de weg te gaan, zoals de schrijversters van het laatst- genoemde citaat uit hun pamflet hebben gedaan. Hier komt het er inderdaad op neer ,de pretenties, waarvan ze zelf beweren die te hebben, met elk vezeltje uit je lijf waar te maken en te leven - niet alleen op papier.

*1. Hier gaat het om 2 van de 9 arrestanten die in het ar- tikel worden vermeld; Ina werd opgepakt een week voor de ge- boorte van haar kind. Omdat zij niet wilde dat haar kind in de bajes zou worden geboren, heeft zij voor de rechter-commissaris bekend betrokken te zijn geweest bij twee aanslagen op stroom- masten. Maar verder heeft zij niets verteld over hoe die acties verlo- pen zijn en wie er bij betrokken waren. Siggie heeft twee drugs verslaafde dochters, waarvan er een als 'verloren' wordt beschouwd. Siggie is uiteindelijk gezwicht onder het dreigement van de politie dat ze er wel voor konden zorgen dat ook haar andere dochter hetzelfde zou 'overkomen'.

(toevoeging van de Zwarte)

Zwarte

NIJMEGEN

Videokafe, v.Broehuisenstr. 46
Elke donderdag f3,- 21.30 uur.

10 november
BIOLOGIE EN DE WERELDVOEDSEL
PRODUKTIE.

17 november
PROFITS FROM POISON & PRIJS
VAN EEN WONDER, BLOED VAN DI
AARDE.
Zie ook elders deze Zwarte.

UTRECHT

AKU, Voorstraat 71 Utrecht.

Vrijdag 11-11

DOG FACED HERMANS en de KIFT
f5,- 21.30 uur

Vrijdag 18-11

hard-core event met MOG en
JAY WALKER
f5,- 21.30 uur

AMSTERDAM

ANTI-MILITARISTIES KAFE

Wittenstraat 100, Amsterdam

Donderdag 24 november

Informatie/diskussieavond over
sociale verdediging.

Zie ook elders deze Zwarte.

Zaterdag 12

Bajus-Radio, 100 FM.

Interview met Ties Prakke
sociale advocatuur en haar
grote processen. Reacties tij-
dens de uitzending via tel:
162641. smorgens tussen 11.30
en 13.00 uur.

Zondag 13

Congres : COMPUTER-CHAOS DAG
Paradiso 11.30 uur. Zie ook de
bijlage in NN 15.

Maandag 14

U.V.A. Oude Manhuispoort,
zaal C217. Het ASO doet een
lezing over anarchisme & ekolo-
gie. aanvang 19.30 uur.

Maandag 14

PH 31, Prinshendricklaan 31
Benefietfeest voor Zuid-Afri-
kaanse Kulturele Centrum.
muziek: Philip Tabane/MALOMBO
om 22.00 uur.
Afrikaanse DIXO, Z.A., D.J.
om 24.00 uur
entree f6,50 ... ook video's
en info Z.A.

Woensdag 16

Radio PROVINCIAAL, voor
Haarlem/IJmond/Amsterdam. Pro-
ces in Assen tegen anti-milita-
risme en nog veel meer.
Via FM 96,2 van 19.00-21.30
uur.

23 november

OOST-TIMOR solidariteitsfeest
Kloveniersburgwal 86
met muziek van Revelation Time
& Bintang Merah. f7,50 Aan-
vang 19.00 uur.

LEIDEN

25 november

Aula museum voor volkenkunde
Steenstraat 1, Leiden
Oost-Timor informatie & diskus-
sie middag over het recht op
zelfbeschikking en onafhanke-
lijkheid. Met Abilio de Araujo
van het Fretlin en de Moises
Da Costa Amaral van de UDT.
f2,50 van 14.00 tot 17.00 uur.

OPROEP OPROEP OPROEP OPROEP
ZONDAG 13 NOVEMBER KOMEN FAS-
CISTEN HUN GEVALLEN OORLOGSHEL-
DEN HERDENKEN IN YSSELSTEIN.
OM DIT TE VOORKOMEN VINDT ER
EEN TEGENDEMONSTRATIE PLAATS.
Meer info elders deze Zwarte. Tot
zondag.

25 november: INTERNATIONALE DAG
VAN PROTEST TEGEN ALLE VORMEN
VAN GEWELD TEGEN VROUWEN. Zie
ook pagina 6 deze Zwarte.

23 november

Tour Against Clause 28 doet het
Binnenhof aan, waar om 14 uur
een demonstratie plaats vindt.
De Tour neemt daar een monument
in ontvangst, dat naar Engeland
moet worden gebracht.

's Avonds om 20 uur organiseert
COC/Basta een informatie-avond.
Aansluitend om 22.30 uur optreden
van Swinging Jane en een show
plaats: COC/Basta - Den Haag
Scheveningse veer 7
(Mauritskade)
Den Haag (65 90 90)

HILVERSUM

Vrijdag 18 november

Benefiet voor Zwart gebak.
Hilversum, De Tagrijn
Koninginneweg 44. Aanvang 21.00
uur. Zie ook elders deze Zwarte.

TILBURG

Politiek kultureel kafe Du Commer-
ce, Stadhuisplein 368.

Vanaf oktober organiseren de
Anarchisten in Tilburg (AIT)
een tweewekelijks politiek
kultureelkafe op de vrije zon-
dag. Zondag 13 november: "On-
derwijs: Leefwerkschool". Aan-
vang 14.00 uur.

DEN HAAG

Lutherse Burgwal 1,
Vrouwenkafe elke dinsdag van
21.00 tot 01.00 uur.

15 november: FEEST ivm halfjarig
bestaan van het kafe. 21.00 open,
21.30 Anna Nieuwenhuis (dichteres)
Marianne van Raaij (prozaïste), An
Bos (aankomend zwarte dichteres)
en om 22.30 een JAM SESSION.

KRAAKBIOS "EISENSTEIN"

Buitenom 214.

maandag 14 november

"Vrouwen-Film-Avond"

Aanvang 20.00 uur.

woensdag 16 november

"Avond over Columbia"

Aanvang 20.30 uur.

woensdag 23 november

video "In de naam van de roos"

hoe krijgen we

Shell uit Zuid-Afrika

A K T I E

KONFERENTIE

o v e r

massale

v o o r j a a r s

blokkade

een keetje golf

*neemt toch al gauw zo'n
1000 schelpen mee...*

&

spektakel

tegen

SHELL

PARADISO
weteringschans 6
amsterdam

20

NOV. '88
13.00 - 17.30

KOMITEE SHELL UIT Z-AFRIKA, GIRO 5914299, POSTBUS 6452, 1005 EL AMSTERDAM, TEL 020-849115